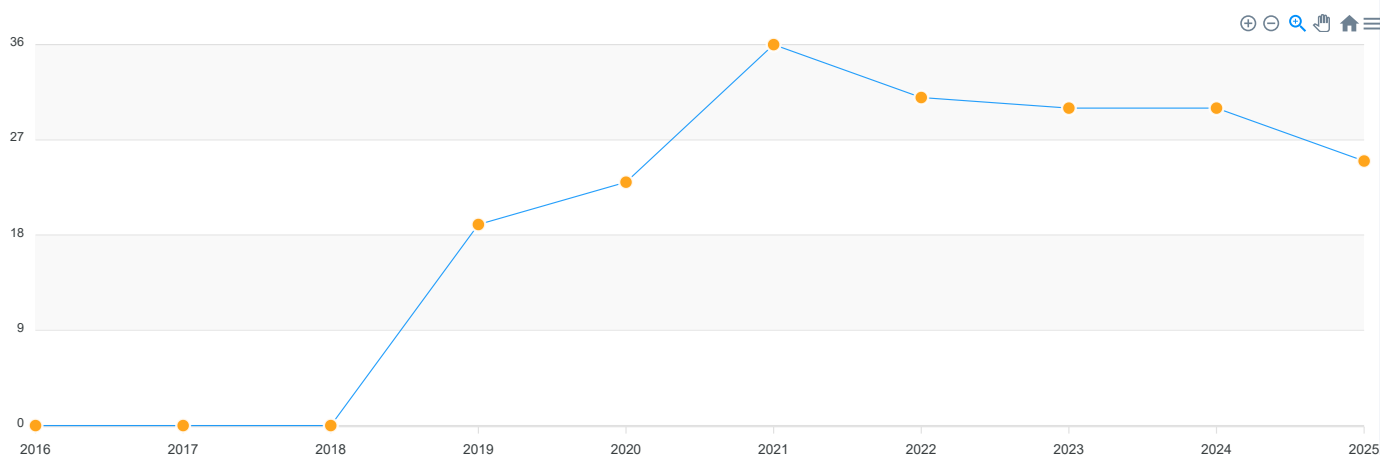




Name (English):	Wiwitwannasan
Name (Local):	วิวิธวรรณสาร
Status:	Active
Editor-in-Chief:	พศ.ดร. บุณย์เสนอ ตรีวิเศษ
Abbreviation (English):	wws
Abbreviation (Local):	ววส
pISSN:	2630-0168
eISSN:	2672-9458
Issues/Year:	3
Address:	เลขที่ 568 หมู่ที่ 9 ตำบลเสม็ด อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ 31000
Website:	https://so06.tci-thaijo.org/index.php/wiwitwannasan
Email:	spariyat@gmail.com
Publisher (English):	Network of Scholars on Language and Culture
Publisher (Local):	เครือข่ายนักวิชาการด้านภาษาและวัฒนธรรม
TCI Tier:	2
Top Levels:	Social Sciences
Subject Area:	Arts and Humanities
Sub-Subject Area:	-
Note:	-
TCI Tier History:	Tier 2: From 01 Jan 2025 to 31 Dec 2029
	Tier 2: From 01 Jan 2021 to 31 Dec 2024
	Tier 2: From 01 Jan 2020 to 31 Dec 2020
	Show More

จำนวน publication ใน 10 ปีที่ผ่านมา



TCI Thailand

ประวัติความเป็นมา

ภารกิจศูนย์ TCI

เว็บไซต์นี้ใช้คุกกี้เพื่อปรับปรุงประสบการณ์ผู้ใช้ โปรดยอมรับข้อกำหนดและเงื่อนไข ([อ่านนโยบายและเงื่อนไข](#))

ยอมรับ



วารสารวรรณสาร เครือข่ายนักวิชาการด้านภาษาและวัฒนธรรม
เลขที่ 568 หมู่ 9 ตำบลเสม็ด อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ 31000

วส. 043/2568

1 ธันวาคม 2568

เรื่อง ตอบรับการตีพิมพ์บทความ

เรียน เอกชัย แสงโสภา, พงศธร สุรินทร์

ตามที่ท่านได้ส่งบทความเรื่อง ลักษณะภาษาและการถ่ายโอนทางวัฒนธรรมของผู้ดำเนิน
รายการชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในการนำเสนอวัฒนธรรมไทยของช่องคลื่นแสบเบอร์รี่ เพื่อ
ขอรับการพิจารณาตีพิมพ์ในวารสารวรรณสาร E-ISSN 3088-1544 (Online) ซึ่งอยู่ในฐานข้อมูล TCI กลุ่ม 2
โดยการรับรองของศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย ตั้งแต่ 1 มกราคม 2568 – 31 ธันวาคม 2572 โดยมีผู้ทรงคุณวุฒิ
ตรวจสอบบทความ ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกจากหลากหลายสถาบัน และมีได้อยู่ในสถาบันเดียวกันกับผู้ตีพิมพ์บทความ
จำนวน 3 คน

ในการนี้ บรรณาธิการวารสารได้พิจารณาบทความฉบับแก้ไขของท่านแล้ว เห็นว่าบทความของท่านผ่านการ
พิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน จากสถาบันหลากหลายและไม่ได้มาจากสถาบันเดียวกับท่าน จึงสมควรตอบรับ
การตีพิมพ์ ในปีที่ 9 ฉบับที่ 3 (2568, กันยายน – ธันวาคม) ซึ่งวารสารจักได้ดำเนินการเผยแพร่บนระบบ Thai Jo2
ของวารสารวรรณสารในลำดับต่อไป อนึ่งหากท่านมีข้อสงสัยประการใดสามารถสอบถามเพิ่มเติมได้ที่เพจ
ภาษาไทยเจียระไนอัญมณี

จึงเรียนมาเพื่อทราบ



(รองศาสตราจารย์ ดร. บุญยเสนอ ตรีวิเศษ)

บรรณาธิการ วารสารวรรณสาร



JOURNAL OF VARIETY
IN LANGUAGE AND LITERATURE

ปีที่ 9 ฉบับที่ 3 (กันยายน - ธันวาคม) 2568
Vol.9 No.3 (September - December) 2025

เครือข่ายนักวิชาการด้านภาษาและวัฒนธรรม
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

วชิรบรรณสาร

ปีที่ 9 ฉบับที่ 3 (กันยายน - ธันวาคม) 2568

เจ้าของ

เครือข่ายนักวิชาการด้านภาษาและวัฒนธรรม

ที่ปรึกษากองบรรณาธิการ

ศาสตราจารย์พิเศษจันทน์ ทองประเสริฐ
ศาสตราจารย์ ดร.ปฐม หงษ์สุวรรณ

ราชบัณฑิตยสภา
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ผู้ทรงคุณวุฒิ

ศาสตราจารย์ ดร.ดวงมณ จิตรจันทน์

ศาสตราจารย์ชวน เพชรแก้ว
ศาสตราจารย์เกียรติคุณ ดร.บุญยงค์ เกศเทศ
รองศาสตราจารย์ ดร.ณัฐพร พานโพธิ์ทอง
รองศาสตราจารย์สงบ บุญคล้าย
รองศาสตราจารย์ ดร.ธัญญา สังขพันธานนท์
รองศาสตราจารย์ ดร.ศานติ ภักดีคำ
รองศาสตราจารย์ ดร.วิไลศักดิ์ กิ่งคำ
รองศาสตราจารย์ ดร.สิริวรรณ นันทจินทุล
รองศาสตราจารย์ ดร.วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์
รองศาสตราจารย์ ดร.ชลอ รอดลอย
รองศาสตราจารย์สุนีย์ เสียวเพ็ญวงษ์
รองศาสตราจารย์ ดร.สุภาพร คงศิริรัตน์

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตปัตตานี
มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
มหาวิทยาลัยขอนแก่น
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาตะวันออก
มหาวิทยาลัยนเรศวร
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกริก
มหาวิทยาลัยขอนแก่น
มหาวิทยาลัยนเรศวร

วិธีวรรณสาร

ปีที่ 9 ฉบับที่ 3 (กันยายน - ธันวาคม) 2568

รองศาสตราจารย์กฤษฎา ศรีธรรมมา
รองศาสตราจารย์ ดร.สมเกียรติ วัฒนาพงษากุล
รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริพร ภักดีมาสุข
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารียา หุตินทะ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์สฤต บุญยทัต
นางชมัยกร บางคมบาง
Dr.Nguyen Thi Thuy Chau
Dr.Chom Sonngang

กองบรรณาธิการ

รองศาสตราจารย์ ดร.สมเกียรติ รักษ์มณี
รองศาสตราจารย์ ดร.เชษฐา จักรไชย
รองศาสตราจารย์ ดร.วรารธน์ ศรียาภัย
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประกิจ จันตะเคียน
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กอบกาญจน์ วิเศษรัมย์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาติา เจียพงษ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รัชดา ลาภใหญ่
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิรัฐพร ไทยจูเหลื่อม
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิชุดา พรายยงค์
ดร.สรพันธ์ นันตะภูมิ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศิลปากร
มหาวิทยาลัยศิลปากร
ศิลปินแห่งชาติ
Vietnam National University
Royal Academy of Cambodia

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
มหาวิทยาลัยพะเยา
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพบูลสงคราม
มหาวิทยาลัยรังสิต
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
ราชมงคลอีสาน วิทยาเขตสุรินทร์

วिवิธวรรณสาร

ปีที่ 9 ฉบับที่ 3 (กันยายน - ธันวาคม) 2568

บรรณาธิการ

รองศาสตราจารย์ ดร.บุญยเสนอ ตริวิเศษ

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

ผู้ช่วยบรรณาธิการฝ่ายภาษาต่างประเทศ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมศักดิ์ พันธุ์ศิริ

อาจารย์จิรัฐัญญกุล ผลเจริญ

ดร.พิสุทธิพงศ์ เอ็นดู

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี

ราชมงคลอีสาน วิทยาเขตสุรินทร์

ประสานงาน

ดร.อรรณพ ฤทธิศรีธร

อาจารย์ยุพาวดี อาจหาญ

อาจารย์ทิพย์วัลย์ เหมรา

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

พิสูจน์อักษร

อาจารย์อุภาวณัน นามศิริ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณภัทร เชาว์นวม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์สันติภาพ ชำรัมย์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์พัฒน ประเสริฐสังข์

อาจารย์ปนิดา ทองบุญชม

อาจารย์ประยุทธ จิตราช

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

วิจิตรวิจารณ์สาร

ปีที่ 9 ฉบับที่ 3 (กันยายน - ธันวาคม) 2568

ประสิทธิภาพเว็บไซต์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สันทรัพย์ ยืนยาว

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

ศิลปกรรม-รูปเล่ม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปาลิตา ผลประดับเพชร

วไรซ์ดิ ตีตะนา

ชลดา สมานชาติ

ประชาสัมพันธ์

อาจารย์อุภาวณณ์ นามศิริ

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สารบัญ

วิวิธวรรณสาร

ปีที่ 9 ฉบับที่ 3 (กันยายน - ธันวาคม) 2568

เพศวิถีของตัวละครชายรักชายในนวนิยายเรื่อง Billy and Joe

425

Sexuality of Male Homosexual Characters in Novel Named Billy and Joe

ชริดา อนันต์เรือง / นิฟาติน สะอะ / จิราภรณ์ อัจฉริยะประสิทธิ์

Charida Ananrueang / Nifatin Sa-A / Jiraporn Adcharyaprasit

ลักษณะภาษาและการถ่ายโอนทางวัฒนธรรมของผู้อำเนียรายการชาวเกาหลี
ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในการนำเสนอวัฒนธรรมไทยของช่องคัลแลนแฮทเบอร์รี่

441

*Language Characteristics and Pragmatic Transfer of Korean Hosts Who
Used Thai as a Second Language to Present Thai Culture on the Cullen
Hate Berry Channel*

เอกชัย แสงโสดา / พงศธร สุรินทร์

Ekkachai Sangsoda / Phongsatorn Surin

กลวิธีทางภาษาในเรื่องเล่าข่าวภัยพิบัติพายุนายางิ

459

*Linguistic Strategies in Disaster News Narratives
of Tropical Storm Yagi*

ขจิตา ศรีพุ่ม

Khajita Sriboom

การศึกษาเปรียบเทียบอาหารในวรรณคดีไทยเรื่องขุนช้างขุนแผน
กับวรรณคดีเขมรเรื่องตุมเตียว

477

*A Comparative Study of Food in Literature "Kun Chang Kun Pan"
in Thai and "Tum Teav" in Khmer*

กฤษณาภูมิ เกษอินทร์ / กิรติ ธนะไชย

Krisanaphum Ket-in / Keerati Dhanachai

ลักษณะภาษาและการถ่ายโอนทางวัฒนธรรมของผู้นำรายการชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในการนำเสนอวัฒนธรรมไทยของช่องคัลเลนแฮตเบอร์รี่

Language Characteristics and Pragmatic Transfer of Korean Hosts who used Thai as a Second Language to present Thai Culture on the Cullen Hate Berry Channel

เอกชัย แสงโสดา¹ / พงศธร สุรินทร์²

Ekkachai Sangsoda¹ / Phongsatorn Surin²

¹ สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์, เพชรบูรณ์ 67000, ประเทศไทย

² สาขาวิชาภาษาไทย คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา ตาก, ตาก 63000, ประเทศไทย

¹ Communication Arts Department, Faculty of Management Science, Phetchabun Rajabhat University, Phetchabun, 67000, Thailand

² Thai Department, Faculty of Business Administration and Arts, Rajamongala University of Technology Lanna Tak, Tak, 63000, Thailand

Corresponding author Email: Ekkachai.san@pcru.ac.th

Received: November 1, 2025

Revised: November 28, 2025

Accepted: December 1, 2025

Abstract

This article aims to study the linguistic characteristics of Thai language speech and the pragmatic transfer of Korean hosts who use Thai as a second language in presenting Thai culture on the YouTube channel Cullen Hate Berry, using content analysis of 6 episodes. The research results revealed language characteristics from the Thai-speaking of Korean hosts in 3 types: 1) pronunciation errors, such as pronouncing long vowels as short vowels, pronunciation not matching the tone, pronunciation not matching the vowel shape, pronunciation not matching the consonant. 2) choosing incorrect words, such as word formation, reordering of words, using unnatural repetition of words, using words with the wrong meaning, ellipsis of numeral classifiers or counting unit, and 3) using incorrect sentences and grammar, such as arranging words with the wrong position in a sentence, using words in a sentence with the wrong function. In terms of pragmatic transfer, there are 2 types of transfer: 1) pragmatic transfer, which is the application of rules and language forms from Korean to Thai, such as pronunciation, word choice, and grammar; 2) socio-pragmatic transfer, which

is the application of principles based on Korean culture to communicate rhetorical actions in Thai. It enables the speaker to convey intentions within the context of Buddhism and rituals, addressing false beliefs, such as these errors that occurred during the development of knowledge in a new language as a result of pragmatic transfer, which was the transfer of negative aspects from the mother tongue to the second language, resulting in inappropriate language.

Keywords: Pragmatic transfer, Thai usage as a second language, language characteristics of Thai usage, Korean hosts

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะภาษาในการพูดภาษาไทย และการถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ของผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในการนำเสนอวัฒนธรรมไทยของช่องยูทูปคัลแลนแธปเบอร์ โดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหารายการ จำนวน 6 ตอน ผลการวิจัยด้านลักษณะภาษา พบลักษณะการพูดภาษาไทยของผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีใน 3 ลักษณะ ได้แก่ 1) การออกเสียงผิดพลาด เช่น การออกเสียงสระเสียงยาวเป็นเสียงสั้น การออกเสียงไม่ตรงวรรณยุกต์ การออกเสียงไม่ตรงรูปสระ การออกเสียงไม่ตรงตัวสะกด 2) การเลือกใช้คำผิดพลาด เช่น การคิดคำศัพท์ใหม่ การจัดเรียงคำใหม่ การใช้คำซ้ำคำซ้อนไม่เป็นธรรมชาติ การใช้คำผิดความหมาย การละลักษณะนามหรือหน่วยนับ และ 3) การใช้ประโยคและไวยากรณ์ผิดพลาด เช่น การวางคำขยายในประโยคผิดตำแหน่ง การวางคำแสดงเหตุผลผิดตำแหน่ง ด้านการถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ พบการถ่ายโอนใน 2 ลักษณะ ได้แก่ 1) การถ่ายโอนเชิงภาษาศาสตร์วัจนปฏิบัติ คือการนำกฎเกณฑ์และรูปแบบภาษาจากภาษาเกาหลีมาใช้ในภาษาไทย เช่น การออกเสียง การเลือกใช้คำ และไวยากรณ์ 2) การถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์สังคม คือ การนำหลักการที่มีพื้นฐานมาจากวัฒนธรรมเกาหลีมาสื่อวัจนกรรมในภาษาไทย ทำให้ผู้พูดสื่อสารเจตนาในบริบทพระพุทธศาสนา และพิธีกรรมเกี่ยวกับความเชื่อผิดพลาด ทั้งนี้ลักษณะความผิดพลาดดังกล่าวเกิดขึ้นในช่วงพัฒนาความรู้ในภาษาใหม่ อันเป็นผลมาจากการถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ ซึ่งเป็นการถ่ายโอนด้านลบจากภาษาแม่ไปยังภาษาที่สองจึงทำให้เกิดภาษาที่ไม่เหมาะสมขึ้น

คำสำคัญ: การถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์, การใช้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ, ลักษณะการใช้ภาษาไทย, ผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลี

บทนำ

ช่วงปลายปี พ.ศ. 2566 ถึงต้นปี พ.ศ. 2567 คนในสังคมไทยต่างให้ความสนใจและชื่นชอบการนำเสนอเนื้อหาของผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองจากช่องยูทูปคัลแลนแธปเบอร์ ผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลี ประกอบด้วย คัลแลน ฟัจจง และน้องแดน ทั้งสามคนมีบุคลิกที่เป็นมิตรและทัศนคติเชิงบวกตลอดจนการพยายามใช้ภาษาไทยในการสื่อสารระหว่างผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีด้วยกันและผู้ร่วมรายการชาวไทย การใช้ภาษาไทยแบบผิด ๆ ถูก ๆ สร้างความขบขันปนเอ็นดู จึงทำให้ในระยะเวลา

เพียง 3 ปี ช่องยูทูปคัลแลนแฮทเบอร์รี่มียอดการติดตามกว่า 2.59 ล้านผู้ติดตาม (YouTube.com, 2024) ความน่าสนใจอยู่ที่ผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีใช้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศเพื่อนำเสนอสถานที่ท่องเที่ยว อาหารไทย รวมถึงการเรียนรู้ผู้คน อาชีพและวัฒนธรรมด้วยภาษาไทยไม่ถูกต้องตามมาตรฐาน สอดคล้องกับที่ thairath.co.th (2024) ให้ข้อมูลว่า เริ่มแรกช่องยูทูปคัลแลนแฮทเบอร์รี่นำเสนอเนื้อหาเป็นภาษาเกาหลีแต่หลังจากนั้นได้เปลี่ยนมาใช้ภาษาไทย เนื่องจากผู้ดำเนินรายการได้เรียนภาษาไทยเพิ่มเติม ทั้งนี้แม้จะเรียนภาษาไทยและใช้ชีวิตในประเทศไทยมากกว่า 3 ปี แต่ผู้ดำเนินรายการยังไม่สามารถพูดภาษาไทยให้เป็นธรรมชาติได้

สาเหตุที่ทำให้ผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีใช้ภาษาไทยไม่เป็นธรรมชาตินี้ Lee (2013, pp. 74-77) กล่าวว่าเกิดจากสาเหตุหลายประการ เช่น ปัญหาการฟังที่เกิดจากความไม่คุ้นเคยธรรมชาติของเจ้าของภาษาที่พูดเร็วเกินไปสำหรับผู้เริ่มต้นเรียนรู้ โดยเฉพาะเสียงวรรณยุกต์ไทยที่ไม่มีในภาษาเกาหลี สระที่มีเสียงคล้ายกัน เช่น เ- แ- ตลอดจนสระเสียงสั้น ยาว ที่เมื่อออกเสียงผิดจะทำให้ความหมายไม่ตรงตาม ที่ผู้พูดสื่อสาร เช่น นัม [nám] (คนไทยออกเสียง “น้ำ” ว่า “น้าม” [náam]) นอกจากนี้ ยังพบว่า พยัญชนะต้นบางตัวของภาษาไทยไม่มีในภาษาเกาหลี เช่น ฟ ฝ จะออกเสียงเป็น พ ฝ เสียง ง ออกเสียงเป็นเสียง อ เช่น “ทำงาน” เป็น “ท้ามาน” เป็นต้น ลักษณะดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดการถ่ายโอนทาง วจนปฏิบัติศาสตร์ที่อธิบายว่าผู้ใช้ภาษาที่สองมักจะสื่อสารผิดพลาดและตีความเจตนาไม่ตรงตามวัฒนธรรม เป้าหมาย เนื่องจากไม่คุ้นเคยกับแบบแผนทางภาษาและวัฒนธรรมเป้าหมาย จึงทำให้ผู้พูดภาษาที่สอง นำความรู้ทางวจนปฏิบัติศาสตร์ (pragmatic knowledge) ของภาษาและวัฒนธรรมแม่มาใช้ในการสื่อสาร และตีความเจตนาระหว่างวัฒนธรรม (Zegarac & Pennington, 2008, p. 143)

Lee (2020) กล่าวว่า แม้สาธารณรัฐเกาหลีจะพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยให้แก่ชาวเกาหลี มายาวนาน หากงานศึกษาวจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษาดูแลหลายปีที่ผ่านมาพบว่าผู้ใช้ภาษาไทยชาวเกาหลี ยังมีข้อบกพร่องทั้งการออกเสียง การใช้คำ และการเรียงคำในประโยค นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ใช้ภาษาไทย ชาวเกาหลียังใช้ภาษาไทยไม่เป็นธรรมชาติ และตีความเจตนาไม่ตรงตามวัฒนธรรมเป้าหมาย (Yanwon, 2016; Lee, 2013; Bumrungsuk, 2011; Kanchina, 2023)

ในปัจจุบันมักพบรายการบนสื่อใหม่ที่มีผู้ดำเนินรายการเป็นชาวเกาหลีที่พูดภาษาไทยเป็น ภาษาที่สองมากขึ้น แต่ผู้ดำเนินรายการที่ใช้ภาษาไทยอย่างเป็นธรรมชาติมีจำนวนน้อย ดังงานวิจัยของ Chitprasong & Klinnamhom (2021) ที่พบว่า พิธีกรชาวเกาหลีมีข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทย 3 ลักษณะ คือ เสียง คำ และไวยากรณ์ ซึ่งสาเหตุหลักมาจากการแทรกแซงจากภาษาแม่ (L1 interference) และความไม่สมบูรณ์ด้านพัฒนาการทางภาษา (developmental errors) ของผู้พูดชาวเกาหลี

ความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการใช้ภาษาไทยในการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการท่องเที่ยว อาหารและวัฒนธรรมของไทยของผู้ดำเนินรายการหลักทั้งสามคนของช่องยูทูปคัลแลนแฮทเบอร์รี่ ได้แก่ คัลแลน พี่จอง และน้องแดน เนื่องจากการใช้คำที่เป็นลักษณะเฉพาะ ดังงานศึกษาของ Jung (2014) ที่ระบุว่า ด้วยสภาพภูมิอากาศ ภูมิประเทศ การปกครองและศาสนาที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อการพัฒนาภาษา เพื่อใช้ในสังคมไทยกับเกาหลีนั้นแตกต่างกันไปด้วย เช่น ภาษาไทยมีคำแทนอาหารหลายระดับ (ภัตตาหาร พระกระยาหาร ของว่าง เครื่องว่าง) สะท้อนว่าการเลือกใช้คำในภาษาไทยสอดคล้องกับสังคมแห่งชนชั้น (social hierarchy) ของไทยด้วย

น่าสนใจว่าแม้ผู้ดำเนินรายการช่องยูทูปคัลแลนแฮทเบอร์รี่จะใช้ภาษาไทยในระดับสื่อสารได้ ทว่ายังไม่สามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างเป็นธรรมชาติ โดยเฉพาะการออกเสียงสระและพยัญชนะ เช่น ดิน (เดิน) มังกรู (มังกร) น้ามะเปิดลิ้งจิ้น (น้ามะเปิดลิ้งจิ้น) พัดไทอิ (พัดไทย) การใช้คำ เช่น คอสร้อย (สร้อยคอ)

กุ่มมันทอด (ทอดมันกุ่ม) บั๊ตด้าอ้วน (พระสังกัจจาย) พระอาทิตย์แข็งแรง (แดดแรง) เห็นไม่ได้ (มองไม่เห็น) ปากใหญ่ (อ้าปากกว้าง) และการเรียงคำในประโยค เช่น “ต้องเร็ว ๆ นะนิดหน่อย” (ต้องเร่งมือหน่อย) “จริง ๆ อันนี้อร่อย” (อันนี้อร่อยจริง) อาจจะทำให้ฟังจะแต่งงานให้ (เพื่อฟังจะแต่งงาน) ลักษณะการใช้ภาษาไทยอย่างไม่เป็นธรรมชาติข้างต้น Kasper & Blum-Kulka (1993, pp. 10-11) อธิบายว่าสิ่งนี้ถือเป็นการถ่ายโอนวัจนปฏิบัติด้านลบจากภาษาแม่ (negative transfer) ซึ่งอาจทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจเจตนาของผู้พูดส่งผลให้การสื่อสารไม่สัมฤทธิ์ผล และยิ่งก่อให้เกิดความซับซ้อน ชัดแย้งหรือเข้าใจผิดจากผู้รับชมชาวไทย (Choophol, 2021; Poonvongprasert, 2021)

อย่างไรก็ตาม แม้งานศึกษาวัจนปฏิบัติศาสตร์ที่ผ่านมาจะมีการศึกษาการถ่ายโอนวัจนปฏิบัติศาสตร์ของชาวเกาหลีที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่สองอยู่จำนวนหนึ่ง หากยังไม่มียานวิจัยที่ศึกษาการถ่ายโอนวัจนปฏิบัติศาสตร์ของชาวเกาหลีที่ศึกษาเฉพาะการดำเนินรายการประเภทนำเสนอสถานที่ท่องเที่ยว อาหารและวัฒนธรรมไทย ซึ่งเป็นวัฒนธรรมเฉพาะที่สะท้อนการใช้ภาษาเป้าหมาย ทั้งการตั้งชื่อสถานที่ อาหาร การเรียกรสชาติ รวมถึงการอธิบายวิธีการแสดงออกต่อความเชื่อ ศาสนา ตลอดจนวิธีการบริโภคอาหารที่แตกต่างจากภาษาและวัฒนธรรมแม่ของผู้พูด ดังนั้น งานวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษากการถ่ายโอนวัจนปฏิบัติศาสตร์ของชาวเกาหลีที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง นำไปสู่การปรับปรุงวิธีการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศให้ชาวเกาหลีได้อย่างถูกต้องและเป็นธรรมชาติ ทำให้ชาวเกาหลีที่พูดภาษาไทยสามารถนำเสนอเนื้อหารายการโทรทัศน์ประเภทท่องเที่ยว อาหารและวัฒนธรรมไทยได้ใกล้เคียงกับภาษาเป้าหมายต่อไป

วัตถุประสงค์การศึกษา

- 1) เพื่อศึกษาลักษณะภาษาที่ผิดพลาดในการพูดภาษาไทยของผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองของช่องยูทูปคัลแลนแสบเออรี่
- 2) เพื่อศึกษาการถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ของผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองของช่องยูทูปคัลแลนแสบเออรี่

แนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในการศึกษา

วัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษา (interlanguage pragmatics) เป็นการศึกษาภาวะ ‘อันตรภาษา’ (interlanguage) ภาวะนี้หมายถึงขั้นที่อยู่ในระหว่างกลางของภาษาแม่กับภาษาที่สอง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าเป็นภาวะของการรับภาษาที่มีลักษณะการใช้ภาษาแม่และภาษาที่สองร่วมกัน (Kraft & Geluykens, 2007) วัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษามีความสำคัญต่อการช่วยอธิบายการเรียนรู้ภาษาที่สองของผู้เรียนที่เกิดขึ้นในระหว่างกลาง (stage in between) ของภาษาแม่กับภาษาที่สอง อันตรภาษาจึงเป็นกระบวนการเชื่อมโยงภาษาที่สองกับภาษาแม่ แต่ทว่ามีความแตกต่างจากทั้งภาษาแม่และภาษาเป้าหมาย ขณะที่วัจนปฏิบัติศาสตร์ (pragmatics) คือ การศึกษาวัจนกรรมหรือเจตนาในการสื่อสาร ดังนั้น การศึกษาวัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษา จึงเป็นการศึกษาภาษาในระหว่างการเรียนรู้ภาษาใหม่โดยอาศัยแง่มุมของวัจนปฏิบัติศาสตร์ เพื่อแสดงลักษณะทางภาษาที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนรู้ ซึ่งมักพบข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา เช่น การตีความเจตนา การออกเสียง การใช้คำ การเรียงประโยค ข้อผิดพลาดนี้มักเกิดจากการถ่ายโอนวัจนปฏิบัติศาสตร์ หรือการเชื่อมโยงแบบแผนทางภาษาและวัฒนธรรมจากภาษาแม่มาใช้กับ

ภาษาเป้าหมาย เนื่องจากความไม่คุ้นชินกับแบบแผนทางภาษาและวัฒนธรรมใหม่ (Sukchuen, 2016; Yanwon, 2016) อย่างไรก็ตามภาวะอันตรายอาจเป็นปัญหามากในระยะเริ่มต้น แต่หากนานเข้าช่องว่างทางภาษาอาจจะแคลงจนอันตรายหายไปได้

Kasper & Blum-Kulka (1993, pp. 10-11) แบ่งการถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ ออกเป็น 2 ประเภท คือ 1) การถ่ายโอนด้านบวก (positive transfer) ซึ่งเป็นการถ่ายโอนที่จะช่วยให้การสื่อสารสัมฤทธิ์ผลได้เนื่องจากความรู้ทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ของภาษาแม่ไม่ขัดต่อความรู้ทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ของภาษาที่สอง และ 2) การถ่ายโอนด้านลบ (negative transfer) เป็นการถ่ายโอนที่ส่งผลให้การสื่อสารไม่สัมฤทธิ์ผล เนื่องจากผู้พูดภาษาที่สองอาศัยความรู้ทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ของภาษาแม่ที่ขัดต่อความรู้ทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ของภาษาที่สอง

จากการศึกษาผู้เรียนภาษาที่สองของ Kasper (1992, pp. 208-209) พบว่า การถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ มี 2 รูปแบบ คือ 1) การถ่ายโอนเชิงภาษาศาสตร์วัจนปฏิบัติ (pragma linguistic transfer) คือ การนำรูปแบบภาษา (linguistic form) รวมถึงกฎเกณฑ์ในการพูดและความสุภาพจากภาษาแม่มาใช้ในภาษาที่สอง และ 2) การถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์สังคม (socio pragmatic transfer) คือ การนำหลักการหรือกฎเกณฑ์ที่มีพื้นฐานมาจากวัฒนธรรม (culture-base principle) ของภาษาแม่ไปสู่การเลือกรูปแบบวัจนกรรมในภาษาที่สอง เช่น ชาวเกาหลีมักเลือกแสดงวัจนกรรมเห็นแย้ง โดยถ่ายโอนหลักการคำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่น (consideration for others' feelings) มาใช้แสดงความเห็นแย้งเมื่อพูดภาษาไทยด้วย (Yanwon, 2016)

แนวคิดลักษณะภาษาที่ผิดพลาดในการเรียนรู้ภาษา Coder (1981) กล่าวถึงข้อผิดพลาด (error) ในบริบทของการใช้ภาษาของผู้เรียนว่า ข้อผิดพลาด คือ สิ่งสะท้อนกลวิธีการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน หากแต่ไม่ใช่สัญญาณในการขัดขวางการเรียนรู้ ทั้งนี้ลักษณะของข้อผิดพลาดที่มักพบในงานศึกษาการใช้ภาษาที่สอง มักแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ 1) ข้อผิดพลาดด้านระบบเสียง (phonology) หน่วยเสียงหลัก 3 หน่วย ได้แก่ หน่วยเสียงสระ หน่วยเสียงพยัญชนะ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 2) ข้อผิดพลาดด้านความหมายและคำ (semantics and lexicon) ประกอบด้วย การใช้คำตามความหมายและการใช้คำตามหน้าที่ไวยากรณ์ 3) ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ (grammar) เกี่ยวข้องกับกฎเกณฑ์ในการประกอบรูปคำให้เป็นประโยค และ 4) ข้อบกพร่องด้านการสื่อความหมาย (discourse) คือ การสื่อเจตนา ทั้งในฐานะผู้ส่งสารและผู้รับสาร (Dulay, Burt, & Krashen, 1982; Odlin, 1989)

Richards (1994) ได้สรุปปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดว่าเกิดจากปัจจัยหลัก ๆ สองปัจจัย ได้แก่ 1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ (L1 interference) และ 2) ข้อผิดพลาดที่เกิดจากความไม่สมบูรณ์ทางภาษาของผู้เรียน (intralingual and developmental errors) ประกอบด้วย การสรุปเกิน (overgeneralization) คือ การใช้คำศัพท์หรือกฎไวยากรณ์ในภาษาเป้าหมายในบริบทที่ไม่เหมาะสม การละเมิดกฎเกณฑ์ของภาษา (ignorance of rule retractions) คือ การนำสิ่งที่รู้แล้วไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ได้ไม่ถูกต้อง ซึ่งอาจเกิดจากการท่องจำหรือการเทียบเคียงที่ผิดลักษณะ การใช้ภาษาที่เบี่ยงเบนไปจากมาตรฐาน (incomplete application of rules) คือ การดัดแปลงกฎทางไวยากรณ์แต่ทำได้ไม่สมบูรณ์ และการสรุปกฎเกณฑ์ในภาษาเป้าหมายผิด (false concepts hypothesized) คือ การเข้าใจข้อแตกต่างของกฎหรือหน่วยภาษาไม่ถูกต้อง

วิธีดำเนินการศึกษา

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษาและลักษณะภาษาที่ผลิตผลในการเรียนรู้ภาษาเพื่อสร้างกรอบการวิจัย

2. การเก็บข้อมูล

2.1 การเลือกข้อมูล การศึกษาครั้งนี้เลือกศึกษาเฉพาะภาษาพูดของผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีจากช่องยูทูปคัลแลนแฮทเบอร์รี่ ประกอบด้วย คัลแลน (พัค กิตติก) พี่จ้อง (จอง คยองแท) และน้องแดน (คิม อินฮยอน) ไม่รวมผู้พูดภาษาไทยชาวไทย และไม่รวมภาษาเขียนที่ปรากฏในคำบรรยาย หรือข้อความที่ปรากฏในสื่อ เนื่องจากต้องการศึกษาเฉพาะภาษาพูด

2.2 เกณฑ์การคัดเลือกเนื้อหา เลือกศึกษาจาก 3 ช่วงเวลา ช่วงเวลาละ 2 ตอน แต่ละตอนมีองค์ประกอบเนื้อหาอย่างน้อย 3 ใน 4 ด้าน ได้แก่ 1) สถานที่ท่องเที่ยว 2) อาหาร ผัก ผลไม้ 3) ศิลปะ ศาสนา หรือความเชื่อ 4) วิถีชีวิตหรืออาชีพ ได้แก่ 1) ช่วงปี พ.ศ. 2565 ช่วงเริ่มใช้ภาษาไทยในการดำเนินรายการ ได้แก่ เทป คนเกาหลีบุก คาเฟ่อยุธยา สโตร์ญี่ปุ่น | Moso Yodia cafe และ อป้าเกาหลีสอนเพื่อนคนไทย ทำยำกระเทียม | After Yum ต้องหลีกทางให้! 2) ช่วงปี พ.ศ. 2566 ได้แก่ เทป พาพี่ชายแท้ๆ เย็นพรรษา นอนข้างแม่โขง ลงเล่นน้ำผาโสก! | อุบลราชธานี และ ทำใจให้สบาย..แล้วตามเราไปถ้ำนาคา! | บึงกาฬ และ 3) ช่วงปี พ.ศ. 2567 ได้แก่ เทป จูตีพาเราเข้าป่าไปเผาข้าวหลามครับ! | นครปฐม และ มาตั้งใจเรียนรำไทยแบบจริงจัง (จริงจัง) ด้วยกันนะครับทุกคน! | นนทบุรี เนื่องจากทั้ง 3 ช่วงเวลาเป็นช่วงเวลาที่จะทำให้เห็นพัฒนาการของการพูดตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบันของผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีทั้งสามคน

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 วิเคราะห์ลักษณะภาษาจากการออกเสียง การเลือกใช้คำ การเรียบเรียงประโยค การใช้ไวยากรณ์ และการสื่อเจตนาของผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลี

3.2 วิเคราะห์การถ่ายโอนวัจนปฏิบัติศาสตร์ ทั้งในมิติภาษาศาสตร์วัจนปฏิบัติและวัจนปฏิบัติศาสตร์สังคม เฉพาะการถ่ายโอนด้านลบ เพื่อศึกษาการออกเสียง การเลือกใช้คำ การเรียบเรียงประโยค การใช้ไวยากรณ์ และการสื่อเจตนา ระหว่างภาษาไทย (ภาษาเป้าหมาย) กับภาษาเกาหลี (ภาษาแม่) ในขณะเดียวกัน ผู้วิจัยทดสอบความถูกต้องจากผู้เชี่ยวชาญภาษาเกาหลี คือ Miss Jungeun Han (한정은) อาสาสมัครจากสาธารณรัฐเกาหลีในฐานะผู้บอกภาษา

ผลการศึกษา

ผู้วิจัยนำเสนอผลจากการศึกษาการใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในการนำเสนอวัฒนธรรมไทยของผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีช่องคัลแลนแฮทเบอร์รี่ตามวัตถุประสงค์ใน 2 ประเด็น ได้แก่ 1) ลักษณะทางภาษา และ 2) การถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ลักษณะทางภาษา พบลักษณะของการใช้ภาษาที่ผลิตผลใน 3 ลักษณะ ประกอบด้วย

1) การออกเสียงผลิตผล 2) การเลือกใช้คำผลิตผล และ 3) การใช้ประโยคและไวยากรณ์ผลิตผล ดังนี้

1.1 การออกเสียงผลิตผล จากการศึกษาผู้วิจัยพบข้อผิดพลาดในการออกเสียง ซึ่งข้อผิดพลาดหนึ่งอาจพบข้อผิดพลาดอื่นร่วมด้วย เช่น ไม่เพียงออกเสียงวรรณยุกต์ผิดแต่มีการออกเสียงพยัญชนะผิดร่วมด้วย แต่ผู้วิจัยจะอธิบายข้อผิดพลาดที่ละประเด็น โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1.1.1 การออกเสียงสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้น เช่นคำว่า ตนเข้า (ตอน-ข้าว) ม้าเนา (มะ-นาว) ประเทศเลา (ประ-เทศ-ลาว) พาสก (ผา-โสก) ซี้แดง (สี-แดง) ซี้เคา (สี-ขาว) แปลก (แปลก) อาหันฮีสัน (อา-ห่าน-ฮิ-सान) เห็ดทอด (เห็ด-ทอด) กระต่าย (กระ-ต่าย) เข้าหลัม (ข้าว-หลาม) ไม่ด้าย (ไม่-ด้าย) ห้องนม (ห่อง-น้ำ) เป็นต้น

การออกเสียงสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้นนี้ เกิดจากการแทรกแซงหรือถ่ายโอนหลักการทางภาษาจากภาษาแม่ (L1) เนื่องจากหลักการสะกดคำในภาษาเกาหลียจะเปลี่ยนสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้นเมื่อคำนั้นมีตัวสะกด หรือ พยัญชนะท้าย เช่น เสียงยาว ㅓ (ฮา) เมื่อเติมตัวสะกด เป็น ㅓㄴ (ฮัน)

ดังนั้น เป็นไปได้ว่าเมื่อผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีพูดภาษาไทยที่มีพยัญชนะท้ายจะเปลี่ยนสระเสียงยาวในภาษาไทยเป็นสระเสียงสั้นในทันที โดยไม่ได้คำนึงถึงการออกเสียงตามหลักการอ่านสระแบบไทย เช่น ข้าว ออกเสียงเป็น เข้า กระต่าย ออกเสียงเป็น กระตัย อาหารฮีสัน ออกเสียงเป็น อาหันฮีสัน เป็นต้น

สาเหตุดังกล่าวส่งผลให้คำว่า “เข้า” ไม่ออกเสียงว่า “ข้าว” คำว่า “ได้” ไม่ออกเสียงว่า “ด้าย” เนื่องจากสระอา โอ ไอ เอา จัดเป็นสระเกินที่มีเสียงพยัญชนะผสมอยู่และแม้จะมีรูปสระแต่ไม่มีหน่วยเสียงสระ¹ ที่ตายตัว ดังนั้นผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองต้องสังเกตการอ่านออกเสียงสั้นยาวของเจ้าของภาษา เช่น “น้ำ” ออกเสียงเป็น “น้าม” เป็นต้น

1.1.2 การออกเสียงไม่ตรงวรรณยุกต์ เช่น อหรรอย (อะ-หรรอย) อันนี (อันนี่) คืออะไร ทำอย่างไร (คืออะไร ทำอย่างไร) มีແລ້ວ (มี-แล้ว) แต่งโมปั่น (แต่ง-โม-ปั่น) อุบ่นราดชะทานี (อุ-บ่น-ราด-ชะ-ทานี) ผีจ้อง (ผี-จ้อง) เคยเจอผีไหม (เคย-เจอ-ผีไหม) ซาลายา (ศา-ลา-ยา) ซัมรอยซีซิบ (สาม-ร้อย-สี่-สิบ) กระเปา (กระ-เปา)

การออกเสียงลักษณะเช่นนี้ เกิดจากความไม่คุ้นชินกับหลักการออกเสียงภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาที่มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ กล่าวคือ หากเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนความหมายจะเปลี่ยนตามไปด้วย ในขณะเดียวกัน การผันเสียงวรรณยุกต์ยังเกี่ยวข้องกับอักษร 3 หมู่ ได้แก่ อักษรสูง อักษรกลาง อักษรต่ำ ซึ่งผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองต้องตระหนักถึงกฎข้อนี้ โดยงานวิจัยนี้พบว่า การออกเสียงวรรณยุกต์ที่ผันตามอักษรต่ำพบข้อผิดพลาดมากที่สุด เนื่องจากภาษาเกาหลียไม่มีระดับเสียงสูงต่ำ ทำให้ระดับเสียงสูงต่ำในภาษาเกาหลียไม่ส่งผลต่อความหมายของคำ แต่เป็นเพียงการแสดงเจตนาของผู้พูด เช่น การขึ้นเสียงสูงท้ายประโยคคำถาม ดังนั้น การออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยที่ไม่ตรงตามระดับเสียงที่ถูกต้องของผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลี ถือเป็นการถ่ายโอนหลักการทางภาษาที่ไม่ได้คำนึงถึงหน่วยเสียงของคำที่นำมาใช้ ซึ่งทำให้การออกเสียงภาษาไทยยังไม่เป็นธรรมชาติ

1.1.3 การออกเสียงไม่ตรงรูปพยัญชนะ การออกเสียงวรรณยุกต์ที่ผิดพลาดยังเกิดจากเสียงพยัญชนะต้นบางตัวของภาษาไทยไม่ปรากฏในภาษาเกาหลีย ทำให้การออกเสียงของผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีไม่ตรงกับรูปพยัญชนะ เช่น เสียง บ ป ภาษาเกาหลียใช้ ㅃ (ซังฟิอับ) หรือเสียง ㅍ ㅑ ㅓ ใช้ ㅍ (ฟิอับ) เพียงตัวเดียวแทนเสียงพยัญชนะเหล่านั้น งานวิจัยนี้จึงพบการออกเสียง ผีจ้อง (ผี-จ้อง) เคยเจอผีไหม (เคย-เจอ-ผีไหม) ต้นไผ่ (ต้น-ไผ่) นอกจากนี้ เสียง ㅍ (ฟิอับ) ยังใช้แทนเสียงพยัญชนะต้น ㅍ แหวน ซึ่งไม่ปรากฏในพยัญชนะต้นของภาษาเกาหลีย² ทำให้ผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีเลือกใช้เสียงพยัญชนะที่ใกล้เคียงกันแทน เช่น วิว ออกเสียงเป็น ฟิล เช่นเดียวกับเสียง ด ต ใช้ ㄷ (ซังทีกิด) หรือ ㅈ ㅊ ㅌ ㅍ ใช้ ㅈ (ทือด) แทน ขณะที่ภาษาไทยแยกเสียงเหล่านี้เป็นอักษรสูง อักษรกลาง อักษรต่ำ ดังนั้นเป็นไปได้ว่า

¹ หน่วยเสียงสระ หมายถึง เมื่อเปลี่ยนเสียงสระเสียงสั้นเป็นสระเสียงยาว ความหมายของคำจะเปลี่ยนตาม เช่น กับ-กาบ, มิติ-มิด, ชัด-ขาด

² ภาษาเกาหลียไม่มีพยัญชนะต้นที่ออกเสียง ㅍ ได้ แต่มีเสียงสระประสมที่ออกเสียง ㅍ ได้ เช่น ㅍ (อุ-อิล = วิล) ㅍ (อุ-ออน = วอน) แต่ไม่มีตัวสะกด ㅍ

ผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีนำหลักการทางภาษานี้มาใช้ในภาษาไทยโดยไม่ได้ระวังการออกเสียงสูงต่ำที่มีผลต่อความหมายของคำ เช่นคำว่า เต่า ออกเสียงเป็น เก่า หรือที่นี้ไก่ดั่ง ออกเสียงเป็น ที่นี้ทั้งไก่ เป็นต้น (การจัดเรียงคำไม่ถูกต้องจะอธิบายอีกครั้งในหัวข้อการใช้คำผิดพลาด)

1.1.4 การออกเสียงไม่ตรงรูปสระ เช่น พูอัน (เพื่อน) พะชะไทอิ (ภา-ชา-ไทย) รำไทอิ (รำ-ไทย) ไม่มูเอือน (ไม่-เหมือน) ฟาปิด (ฟา-เปิด) แท่ที่อันพันสา (แท่-เทียน-พัน-สา) การออกเสียงผิดพลาดในลักษณะเช่นนี้เป็นไปได้ว่าผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีรับอิทธิพลจากภาษาแม่มาใช้ในการออกเสียง เนื่องจากภาษาเกาหลีไม่มีสระบางตัวที่ภาษาไทยมี เช่น สระ เอ อือ อัว ไอ การออกเสียงจึงพยายามนำเสียงสระในภาษาเกาหลีที่มีเสียงใกล้เคียงมาใช้ในการออกเสียงสระในภาษาไทย เช่น “เพื่อน” ใช้ 부안 ออกเสียงว่า ฟิ-อัน “ไทย” ใช้ 타이 ออกเสียงว่า ทา-อิ “เปิด” ใช้ 뽕 ออกเสียงว่า ปิด ในขณะที่เสียงสระ เอ และ แอ ในภาษาเกาหลีออกเสียงไม่ต่างกันแม้ภาษาเขียนจะแยกสระเป็น ऐ (เอ) และ 아 (แอ) ทำให้ผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีออกเสียงคำว่า “แก้ว” เป็น แก้ว ได้

1.1.5 การออกเสียงไม่ตรงตัวสะกด เช่น ปีรียว (เปรี้ยว) แก้ว (แก้ว) อะหรรอย (อะ-หรรอย) ยำกระหอย (ยำ-กระ-เทย) (ชื่อเมนู) การออกเสียงผิดพลาดในลักษณะเช่นนี้เป็นไปได้ว่าผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีรับอิทธิพลจากภาษาแม่มาใช้ในการออกเสียง เนื่องจากภาษาเกาหลีไม่มีตัวสะกด แม่เกอว และ แม่เกย น่าสนใจว่า เมื่อไม่มีตัวสะกดดังกล่าวผู้พูดชาวเกาหลีได้พยายามนำเสียงสระในภาษาแม่มาผสมให้ได้เสียงใกล้เคียงมาใช้ในการออกเสียงแทนตัวสะกดในภาษาไทย เช่น “เปรี้ยว” ใช้ 뿌리야우 ออกเสียงว่า ปี-รี-ยา-อู “แก้ว” ใช้ 깨우 ออกเสียงว่า เก-อู เป็นต้น

นอกจากนี้ ยังพบการออกเสียงตัวสะกดผิด เนื่องจากผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีไม่รู้รากศัพท์หรือไม่คุ้นเคยกับคำศัพท์เหล่านั้น เช่นคำว่า ใส่กรองอีสัน (ใส่-กรอก-อี-सान) พะยาน่า (พะ-ยา-นา) ผู้บอกภาษาอธิบายว่าสิ่งนี้น่าจะเกิดจากการคาดเดาตามความคุ้นเคย (perceptual transfer) ผู้พูดได้ยินและพยายามออกเสียงภาษาไทยตามระบบการรับรู้เสียงที่ตนคุ้นเคยในภาษาเกาหลีจึงได้รูปเสียงที่ไม่ตรงกับคำจริง

1.1.6 การออกเสียงแบบเน้นเสียงตัวสะกด เช่น ลอง-ทัม (ลอง-ท่า) ซึ่งแทนเสียงด้วย 령담 ออกเสียงว่า ลอง-ทัม และ ห้อง-นัม (ห้อง-น้าม) แทนเสียงด้วย 형남 ออกเสียงว่า ห้อง-นัม ทั้งนี้ตัวสะกด □ (มีอีม) แทนเสียง m ในภาษาอังกฤษ ผู้บอกภาษาอธิบายว่าภาษาเกาหลีมีระบบ 받침 หรือตัวสะกดท้ายพยางค์ จำกัดอยู่ที่ 7 เสียงหลัก (ㄱ, ㄴ, ㄷ, ㄹ, ㅁ, ㅂ, ㅇ) เท่านั้น เมื่อผู้พูดฟังเสียงภาษาไทยจึงเลือกใช้เสียงที่ใกล้เคียงที่สุดของเกาหลี เมื่อได้ยินคำว่า “ท่า” ที่มีเสียงตัวสะกด ม คนเกาหลีจะออกเสียงเป็น 탐 (ทัม) คำว่า “น้ำ” กลายเป็น 남 (นัม)

1.2 การเลือกใช้คำผิดพลาด มีรายละเอียดดังนี้

1.2.1 การคิดคำศัพท์ใหม่ เช่น ใจฟู คนฝน บ้ามาก แครอทสดชื่น ซักมือ ซักผม คำเหล่านี้เกิดจากการเอาวิธีคิดหรือรูปแบบทางภาษาและวัฒนธรรมจากภาษาแม่มาใช้กับภาษาที่สองแบบไม่ตรงธรรมเนียม (convention) ก่อให้เกิดความแปลก หรือผิดเพี้ยนโดยพบการถ่ายโอนดังนี้

จากการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาอธิบายว่า “ใจฟู” ตรงกับคำว่า 감동하다 หมายถึง ตื่นตันใจ ซาบซึ้ง ประทับใจเมื่อเห็นสิ่งที่ทำให้หัวใจพองโต อบอุ่น แต่เลือกใช้ “ใจฟู” แทน เพราะตรงกับอุปลักษณ์เชิงมนทัศน์ (conceptual metaphor) ในคำว่า “หัวใจพอง” ทั้งนี้ในทางวัจนปฏิบัติศาสตร์สังคม พบว่าคนเกาหลีมักแสดงออกทางอารมณ์แบบชัดเจนตรงไปตรงมาเป็นเรื่องปกติ เช่น ใช้คำที่สะท้อนความรู้สึกภายในโดยตรง คำอธิบายนี้สอดคล้องกับการเลือกใช้คำว่า “บ้ามาก” ที่ตรงกับคำว่า 미쳤다 แปลตรงตัวว่า

“บ้าไปแล้ว” ในเกาหลีคำนี้เป็นการยกย่องชมเชยเกินความเป็นจริง (hyperbolic) เพื่อเน้นอารมณ์ความรู้สึก ขณะที่คำว่า “คนฝน” ตรงกับคำว่า 비 사람 หรือ 비를 몰고 다니는 사람 หมายถึง คนที่เมื่ออยู่ที่ไหนฝนก็ตกที่นั่น ในทางวรรณศิลป์ศาสตร์สังคม พบว่า ชาวเกาหลีมีการเชื่อมคนกับลักษณะบางประการ (personification) เช่น การทำให้ฝนมีเจ้าของหรือมีคนพามา “คนฝน” จึงเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันที่กล่าวถึงคนที่มีอิทธิพลกับสภาพอากาศ ซึ่งถือเป็นอุปลักษณ์ทางวัฒนธรรม (cultural metaphor) ที่ถ่ายทอดมายังภาษาที่สอง

นอกจากนี้ ยังมีคำที่ชาวเกาหลีใช้ร่วมกันแต่คนไทยแยกใช้ เช่น สด กับ สดชื่น ซัก กับ สระ (ผม) จากตัวอย่างพบว่า ในภาษาเกาหลีคำว่า “สด” ใช้กับผัก ผลไม้ และเนื้อสัตว์ ด้วยคำว่า 싱싱하다 ซึ่งคำเดียวกันนี้ยังมีนัยสดใหม่ มีชีวิตชีวา หรือสดชื่นอีกด้วย ส่วนคำว่า ซัก ล้าง ชำระ จะใช้คำว่า 감다 ซึ่งใช้ได้กับทั้งการล้างมือ ซักผ้า และสระผม

1.2.2 การจัดเรียงคำใหม่ พบการจัดเรียงคำใหม่ใน 2 ประเภท คือ 1) วิสามานยนาม หรือ คำนามที่ใช้เรียกชื่อเฉพาะ เช่น คอสร้อย (สร้อยคอ) งูหัว (หัวงู) และ 2) คำคุณศัพท์บอกลักษณะ เช่น สุกแครอท (แครอทสุก) ขาเจ็บ (เจ็บขา) เมื่อพิจารณาโครงสร้างคำศัพท์ในภาษาเกาหลีพบว่า ภาษาเกาหลีมีโครงสร้างเดียวกับภาษาอังกฤษ โดยวิสามานยนามจะเรียงจากคำหลักแล้วตามด้วยส่วนขยาย เช่น Necklace (목걸이) เมื่อใช้แทนภาษาไทยจึงกลายเป็น คอ-สร้อย หรือ Snakehead (뱀머리) กลายเป็น งู-หัว ส่วนคำคุณศัพท์บอกลักษณะจะเรียงจากลักษณะนามแล้วตามด้วยคำหลัก เช่น Cooked carrots (익힌 당근) จึงกลายเป็น สุก-แครอท หรือ Leg hurt (다리가 아프다) (ขา-เจ็บ)

1.2.3 การใช้คำซ้ำหรือคำซ้อนที่ไม่เป็นธรรมชาติ เช่น จริงจริงอะหรือย (อ่อยจริง ๆ) จริงจริงดีมาก (ดีมากจริง ๆ) ผู้บอกภาษากล่าวว่าในภาษาเกาหลีมีคำที่ทำหน้าที่เหมือน “จริง ๆ” ได้แก่ 진짜 หรือ 정말 แปลว่าจริง ๆ หรืออย่างแท้จริง คนเกาหลีนิยมใช้คำนี้ขึ้นต้นประโยคเพื่อเน้นอารมณ์ความรู้สึก หรือความคิดเห็นส่วนตัว เช่น 진짜 맛있어 จริง ๆ อ่อย 정말 좋아 จริง ๆ ดีมาก

นอกจากนี้ ยังพบการใช้คำซ้ำผิดความหมาย เช่น ใช้คำว่า “เยอะ ๆ” กับคำกริยา “ดู” หรือ ใช้ซ้ำกับคำนาม เช่น “ดอกไม้ ๆ” ผู้บอกภาษาอธิบายว่า ในภาษาเกาหลีมีการใช้คำซ้ำ (reduplication) เช่นเดียวกันแต่รูปแบบและหน้าที่ต่างจากภาษาไทย กล่าวคือ การใช้คำซ้ำในภาษาเกาหลีมีวัตถุประสงค์เพื่อเน้นย้ำทำให้ดูต่อเนื่อง เช่น 살살 (ค่อย ๆ) 빨리빨리 (เร็ว ๆ) หรือเพื่อทำให้ความหมายอ่อนลงหรือน่ารักขึ้น (expressive) เช่น 아기아기하다 (ดูเป็นทารก ๆ น่ารัก ๆ) ภาษาเกาหลีใช้การซ้ำกับทั้งคำกริยา คำวิเศษณ์ และคำนามได้โดยเน้นความรู้สึกมากกว่าความหมายเชิงไวยากรณ์ นอกจากนี้ ยังมีคำที่ซ้ำเพื่อเน้นปริมาณ เช่น 많이많이 (เยอะ ๆ) เมื่อแปลตามตัวจึงกลายเป็น “ดูเยอะ ๆ” แทนที่จะพูดว่า “เห็นบ่อย ๆ” หรือ 꽃꽃하다 (ดอกไม้ ๆ) แทนที่จะเป็น “ดอกไม้หลาย ๆ ดอก” หรือ “เป็นพวง”

1.2.4 การใช้คำผิดความหมาย เช่น ทางจบ (ทางตัน) ฤดูร้อนกำลังจบ (หน้าร้อนกำลังจะสิ้นสุด) ขาจะแตก (ขาจะหัก) อันนี้พัง (ไม่สมบูรณ์) เห็นได้ไหม (มองเห็นไหม) ไม่เคยดูก็ดู (ไม่เคยเห็นก็ดู) เราเคยดูเยอะ ๆ (เราเคยเห็นอยู่บ่อย ๆ) ในภาษาเกาหลีคำว่า 끝 มีหลายความหมายขึ้นอยู่กับบริบท ทั้ง จบ สิ้นสุด ปลาย หรือตัน เช่น 수업 끝 คาบเรียนจบ (หมดคาบเรียน) 여름 끝 ฤดูร้อนจบ (ปลายฤดูร้อน) 길 끝 ทางจบ (สุดทาง) เมื่อผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีพูดภาษาไทยจึงเอาคำว่า 끝 ที่แปลว่า “จบ” มาใช้ตรง ๆ เนื่องจากในภาษาเกาหลีคำหนึ่งคำไม่ได้แยกความหมายที่หลากหลายเหมือนภาษาไทย ในทำนองเดียวกันนี้คำว่า 부러지다 หัก แตก หรือฉีกออกเป็นชิ้น ๆ ใช้ได้ทั้งกับของแข็งที่แตก และร่างกายที่หัก

ทั้งนี้ เป็นไปได้ว่าการใช้คำเดียวกันแต่กันแต่ความหมายกว้างของภาษาเกาหลีนี้ยังส่งผลให้ผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีไม่อาจแยกคำว่า “เห็น” และ “ดู” ออกจากกันได้จึงใช้สลับกันไปมา เช่น “ไม่เคยดูก็ดู” การใช้คำผิดพลาดนี้เกิดจากการนำเค้าโครงความหมายจากภาษาเกาหลีมาแปลตรง ๆ ในภาษาไทย เนื่องจากคำว่า 보다 ครอบคลุมความหมายทั้ง เห็น มอง ดู ชม ทำให้ผู้พูดชาวเกาหลีมักเลือกใช้ “ดู” ในทุกสถานการณ์

1.2.5 การละลักษณะนามหรือหน่วยนับ เช่น “ไม่เหมือนกาแฟอื่น” (ไม่เหมือนกาแฟที่อื่น) “ตามไปรถอื่น” (ตามรถคันอื่นไป) “ต้องกินอื่น” (ต้องกินอย่างอื่น) ผู้บอกภาษาอธิบายว่าหลักการแจกจ่ายหน้าที่ของลักษณะนามหรือหน่วยนับ และตำแหน่งของคำขยายในสองภาษาต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ผู้เรียนชาวเกาหลีจึงมักสร้างประโยคแบบแปลตรงตัว (literal transfer) ทำให้เกิดการเลือกไม่ใส่คำ หรือใส่คำผิดตำแหน่ง

ความต่างในโครงสร้างคำนามและตำแหน่งคำขยายในภาษาเกาหลีคำขยาย เช่น อื่น ๆ ต่าง ๆ มักอยู่หน้าคำนาม (prenominal) เช่น 다른 차 (รถคันอื่นที่ไม่ใช่ของเรา) ขณะที่ไทยมีลักษณะนาม (classifier) ที่มักปรากฏร่วมกับคำนามเมื่อต้องการระบุชนิด จำนวน ชี้เฉพาะ เช่น รถคันอื่น ดอกไม้หลาย ๆ ดอก อย่างอื่น ที่อื่น เป็นต้น ผู้เรียนชาวเกาหลีจึงมักถ่ายทอดโครงสร้างจากภาษาเกาหลีมาเป็นภาษาไทยโดยตรง ทำให้ละลักษณะนามไป เช่น “รถอื่น” แทน “รถคันอื่น” หรือวางตำแหน่งคำผิดเป็น “ตามไปรถอื่น”

1.2.6 การใช้ภาษาอังกฤษแทนภาษาไทย เช่น คำว่า วันหยุดบูดดำ (วันพระ) เพราะคำว่า “วันพระ” ไม่มีคำแทนในภาษาเกาหลี ทำให้ผู้พูดยืมคำภาษาอังกฤษมาใช้อธิบายแทนในภาษาไทย ขณะที่คำว่า ราชาโอไบรันสไตล์ หรือการฟ้อนรำแบบโบราณ แม้จะมีคำที่ใช้ในภาษาเกาหลี 고대 춤 (โบราณ-การเต้นรำ) แต่ผู้พูดเลือกใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารกับคนดูที่เป็นคนไทยแทนภาษาเกาหลีซึ่งคนไทยไม่คุ้นเคย

1.3 การใช้ประโยคและไวยากรณ์ผิดพลาด จากการศึกษาผู้วิจัยพบลักษณะประโยคและไวยากรณ์ผิดพลาด ดังนี้

1.3.1 การวางคำขยายในประโยคผิดตำแหน่ง ซึ่งเกิดจากการถ่ายโอนโครงสร้างทางภาษาแม่มาใช้กับภาษาที่สองแต่ยังคงความหมายของประโยคที่เข้าใจได้ เช่น ประโยค “จริง ๆ อร่อยมาก” “นิดหน่อยเสียใจ” “อาจจะวัดนี้ทั้งมาก” เนื่องจากภาษาเกาหลีใช้โครงสร้าง SOV (Subject – Object – Verb) ดังนั้นโครงสร้างการจัดเรียงคำต่าง ๆ จะเน้นการขยายคุณศัพท์หรือกริยาก่อน แล้วตามด้วยองค์ประกอบหลัก คำว่า 정말 จริง ๆ หรือ 진짜 จริง ๆ มักจะถูกวางหน้าคำคุณศัพท์หรือคำกริยา เช่น 정말 맛있어요 จริง ๆ อร่อย เพราะฉะนั้น “จริง ๆ อร่อยมาก” สอดคล้องกับโครงสร้างภาษาเกาหลีที่วาง adverb (จริง ๆ) ไว้ก่อน adjective (อร่อย) การเรียงประโยคเช่นนี้แม้คนไทยจะฟังเข้าใจแต่ไม่เป็นธรรมชาติ ขณะที่ภาษาไทยใช้โครงสร้าง adjective + adverb ทำให้เจ้าของภาษาคาดหวังว่าผู้พูดจะพูดว่า “อร่อยมากจริง ๆ”

ส่วนคำว่า “นิดหน่อยเสียใจ” ในภาษาเกาหลีมีโครงสร้างการวางคำขยาย (modifier placement transfer) คำขยายเชิงปริมาณวางหน้าคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ เช่น 조금 นิดหน่อย หรือเล็กน้อย ซึ่งมีมิติของการเน้นความหมายเพื่อลดน้ำหนักความหมายของคำหลัก ผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีจึงเชื่อว่าการพูดว่า 조금 슬퍼요 “นิดหน่อยเสียใจ” จะทำให้คู่สนทนารับรู้ว่ารระดับความเสียใจมีไม่มากเหมือนกับที่ภาษาเกาหลีทำได้

โครงสร้างเดียวกันนี้ยังพบในประโยคที่ว่า “อาจจะวัดนี้ทั้งมาก” (วัดนี้อาจจะมีชื่อเสียงมาก) ซึ่งใช้การวางคำวิเศษณ์แสดงความน่าจะเป็น (adverb of probability) ไว้หน้าประโยคเพื่อเน้นว่าผู้พูดไม่แน่ใจ ประเด็นนี้ผู้บอกภาษาอธิบายว่าเกี่ยวข้องกับการถ่ายโอนของชาวเกาหลีที่มักเน้นความคิดว่าไม่แน่ใจ ทำให้ผู้เรียนภาษาเกาหลีไม่รู้สึกว่าโครงสร้างที่ตนพูดผิด เพราะยึดแนวทางการวางน้ำหนักความหมายตามภาษาแม่ กล่าวคือ ในภาษาเกาหลี **아마** (อาจจะ) เป็นสัญญาณเชิงปฏิสัมพันธ์ที่ผู้พูดใช้เพื่อบอกคู่สนทนาว่าสิ่งที่พูดต่อไปยังไม่แน่นอน เมื่อต้องพูดภาษาไทยผู้พูดก็ยังคงวาง “อาจจะ” ไว้หน้าประโยคด้วยหน้าที่การสื่อสารเดียวกัน

1.3.2 การวางคำแสดงเหตุผลผิดตำแหน่ง เช่น ประโยค “เข้าไปจริง ๆ ไม่มีร้านอาหาร รู้สึก” (รู้สึกถ้าเข้าไปจริงแล้วอาจจะไม่มีร้านอาหาร) “ที่นี่ทั้งไก่ ข้าวมันไก่อร่อย เพราะว่า” (ข้าวมันไก่ที่นี่อร่อย ไก่จึงกลายเป็นสัญลักษณ์ของเมือง) ในภาษาเกาหลีการแสดงความรู้สึกหรือการคาดเดา มักวางไว้ท้ายประโยค โดยกล่าวสถานการณ์หรือเนื้อหาหลักก่อนแล้วเติมท่าทีหรือความรู้สึกที่หลัง เช่น **것 같아** (เหมือนว่า...) **느껴져** (รู้สึก...) **생각해** (คิดว่า...) จึงทำให้ผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีพูดว่า “เข้าไปจริง ๆ ไม่มีร้านอาหาร รู้สึก” จากตัวอย่างข้างต้น ผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีถ่ายโอนรูปแบบการวางท่าทีการรับรู้ หรือความรู้สึกจากภาษาเกาหลี ซึ่งนิยมนำไว้ท้ายประโยค ทำให้ภาษาไทยที่พูดออกมาไม่ตรงกับโครงสร้างปกติของภาษาไทย ที่มีก่อสร้างประโยคซับซ้อน เช่น “รู้สึกถ้า...ถ้า...แล้ว...”

ทั้งนี้ ด้วยความแตกต่างของโครงสร้างทางภาษาระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่สอง พบว่าผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลียังสร้างรูปแบบประโยคใหม่ที่ไม่ปรากฏทั้งในภาษาเกาหลีและภาษาไทย เช่น “ที่นี่ทั้งไก่ ข้าวมันไก่อร่อย เพราะว่า” จากตัวอย่างข้างต้น พบการจัดเรียงคำใหม่ว่า “ดังไก่” และการวางคำว่า “ เพราะว่า” หลังประโยคเหตุ ในมุมมองของผู้รับชมคนไทยจึงทำให้ฟังรู้สึกเหมือนประโยคยังไม่สมบูรณ์หรือเรียงลำดับไม่ถูกต้อง เนื่องจากภาษาเกาหลีมักวางผลหรือข้อสรุปก่อน แล้วค่อยเล่าด้วยเหตุที่หลัง เช่น **여기 치킨이 유명해, 왜냐하면 밥이 맛있거든** (ไก่ที่นี่โด่งดังเพราะข้าวมีรสชาติอร่อย) หากแต่ประโยคดังกล่าวไม่พบทั้งในภาษาเกาหลี และในภาษาไทย

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบโครงสร้างประโยคภาษาไทย ภาษาเกาหลี และการสร้างประโยคใหม่

โครงสร้าง	ประโยค
โครงสร้างประโยคภาษาไทย	ไก่ที่ขึ้นชื่อ เพราะว่า ข้าวมันไก่อร่อย (ผู้พูดพบประติมากรรมรูปไก่กลางเมือง)
โครงสร้างประโยคภาษาเกาหลี	여기 치킨이 유명해, 왜냐하면 밥이 맛있는 닭고기 밥 ไก่ที่นี่โด่งดัง เหตุเพราะว่า ข้าวมันไก่อร่อย
สร้างประโยคใหม่	ที่นี่ทั้งไก่ ข้าวมันไก่อร่อย เพราะว่า

ข้อผิดพลาดในการเลือกใช้คำในประโยคนี้ผู้บอกภาษาอธิบายว่า ไม่พบการใช้ประโยคเหล่านี้ในภาษาเกาหลีเช่นกัน ดังนั้นอาจเป็นไปได้ว่า ผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีอาจอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องรีบสนทนา โดยไม่ได้คำนึงถึงความถูกต้องของคำในประโยคจากทั้งจากภาษาแม่และภาษาที่สอง

1.3.3 การวางคำหน้ากริยาผิดตำแหน่ง เช่น ประโยค “जूดีจะพาไปเรา” (जूดีจะพาเราไป) “คัลแลนเอามาหาหม้อ” (คัลแลนเอามาหาหม้อมาด้วย) “กำลังมาฤดูฝน” (ฤดูฝนกำลังมา) ภาษาเกาหลีมีโครงสร้างประโยคพื้นฐานแบบ ประธาน – กรรม – กริยา (SOV) เช่น **주디가 우리를 데려가요** ถอดโครงสร้างภาษาได้เป็น จูดี (ประธาน) + เรา (กรรม) + พาไป (กริยา) หรือ **칼랜이 고양이 밥을 가져와요** คัลแลน (ประธาน) + อาหารแมว (กรรม) + เอามา (กริยา) ขณะที่ผู้พูดพยายามหลีกเลี่ยงโครงสร้าง

ภาษาเกาหลี แต่ก็ไม่สามารถพูดตามโครงสร้างภาษาไทยที่ถูกต้องได้ จึงกลายเป็น “จู้จี้จะพาไปเรา” และ “คัลแลนเอามาอาหันแม่ว”

ส่วนประโยค “กำลังมาฤดูฝน” โครงสร้างในภาษาเกาหลีคำที่ทำหน้าที่ขยายคำนาม เช่น “กำลังมา” มักวางหน้าคำนาม เช่น 오는 장마철 เทียบได้กับภาษาอังกฤษ coming rainy season แต่ในภาษาไทยคำขยายแบบประโยคสัมพันธ์ต้องอยู่ข้างหลังคำนาม เช่น ฤดูฝนที่กำลังจะมา หรือ ฤดูฝนกำลังจะมา ดังนั้น เมื่อผู้พูดชาวเกาหลีแปลตรง ๆ จึงพูดว่า “กำลังมาฤดูฝน”

1.3.4 การละคำกริยาและคำเชื่อมในประโยค เช่น ประโยค “ข้าวมันไก่อร่อยที่สุดเมืองไทยเคยกิน” แทนที่จะพูดว่า “เป็นข้าวมันไก่ที่อร่อยที่สุดในเมืองไทยเท่าที่เคยกินมา” เนื่องจากโครงสร้างภาษาเกาหลีให้ความสำคัญกับการบอกสิ่งของ + คุณลักษณะ + ประสบการณ์ โดยไม่ต้องมีคำเชื่อมซับซ้อน ผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีจึงถ่ายโอนตรง ๆ (direct transfer) จากภาษาแม่ โดยไม่คำนึงว่าภาษาไทยต้องการโครงสร้างสัมพันธ์กรรม “ที่...เท่าที่เคย...” ซึ่งเป็นการละคำเชื่อม “ที่” ตามโครงสร้างภาษาไทย นอกจากนี้ยังพบประโยคที่ว่า “อันนี้ผมเองได้นะ” โดยละคำว่า “ทำเอง” มาจากโครงสร้างภาษาเกาหลีว่า 이거 내가 할 수 있어요 แปลตรงตัวว่า “อันนี้ ผมเอง สามารถทำได้” ผู้บอกภาษาอธิบายว่า 내가 (ฉันเอง) ทำหน้าที่เน้นว่าฉันเป็นผู้กระทำ 할 수 있다 แปลว่า “สามารถ” โดยละกริยา “ทำ” ออกไป โดยชี้ให้เห็นว่า “ฉันเอง” เป็นคนทำ

ส่วนประโยค “เวลาคิดข้าวหลามแล้วน้ำแตก” พบว่ามีการละคำว่า “คิดถึง” ประโยคดังกล่าวเกิดจากการถ่ายโอนของโครงสร้าง นาม + 생각나다 ในภาษาเกาหลี 생각나다 แปลได้ว่า พอนึกถึงแล้วเกิดความรู้สึก ภาพ หรืออารมณ์ขึ้นมา เช่น 참쌀떡 생각나 “พอนึกถึงขนมต็อกขึ้นมา ในใจมีอารมณ์อยากกินทันที”

1.3.5 การใช้ประโยคคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ เช่น ประโยค “อันนี้ความลับทำไมพูด” “อันนี้ของขวัญทำไมกิน” ผู้บอกภาษาอธิบายว่าในภาษาเกาหลีหากจะห้ามหรือบอกว่า “ทำไมได้” มักใช้รูปแบบ “ทำไม...” (왜 ... 해) ซึ่งไม่ได้ตั้งใจถามเหตุผลจริง ๆ แต่เป็นการตำหนิหรือการชี้ให้เห็นว่าไม่ควรทำ เช่น 이건 비밀인데 왜 말해? “นี่มันเป็นเรื่องลับ ทำไมพูดออกมา” หมายถึง “พูดไม่ได้สิ” หรือ 이건 선물인데 왜 먹어 “นี่มันเป็นเรื่องของขวัญ ทำไมกินละ” หมายถึง “ห้ามกินสิ”

1.3.6 การใช้ประโยคที่ละข้อความเพื่อเปรียบเทียบ จากการศึกษาพบประโยคเปรียบเทียบ “เวลาจริง ๆ เรียนยากมาก” เป็นการละคำว่า “กว่าที่คาดคิดไว้” ผู้บอกภาษาอธิบายว่า ภาษาเกาหลีมักสร้างประโยคสั้น ๆ “เหตุ-ผล” โดยไม่จำเป็นต้องใส่คำเปรียบเทียบ “กว่า” แต่ผู้ฟังอนุมานได้ว่าเป็นการเปรียบเทียบจากบริบท เช่น 막상 해보니 공부가 어렵다 “พอทำจริง ๆ แล้ว เรียนยากมาก”

2. การถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ พบลักษณะของการถ่ายโอนใน 2 รูปแบบ ได้แก่

1) การถ่ายโอนเชิงภาษาศาสตร์วัจนปฏิบัติ และ 2) การถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์สังคม ดังนี้

2.1 การถ่ายโอนเชิงภาษาศาสตร์วัจนปฏิบัติ พบการถ่ายโอนที่มีผลต่อลักษณะการใช้ภาษาที่ผิดพลาด ดังนี้

2.1.1 การถ่ายโอนระบบเสียงจากภาษาแม่ เช่น การเปลี่ยนเสียงสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้นเมื่อมีตัวสะกด เช่น “กระต่าย” ออกเสียงเป็น “กระตัย” การออกเสียงวรรณยุกต์ไทยไม่ได้ตามมาตรฐาน เนื่องจากภาษาเกาหลีไม่มีวรรณยุกต์ทำให้ผู้พูดชาวเกาหลีไม่ได้คำนึงถึงหน่วยเสียง การถ่ายโอนเสียงพยัญชนะสระ และตัวสะกดภาษาเกาหลีมาใช้แทนภาษาไทย เนื่องจากพยัญชนะ สระและตัวสะกดในภาษาไทยบางตัวไม่มีในภาษาเกาหลี

2.1.2 การถ่ายโอนระบบไวยากรณ์จากภาษาแม่ เนื่องจากภาษาเกาหลีใช้โครงสร้าง SOV (Subject – Object – Verb) ซึ่งแตกต่างจากภาษาไทย SVO (Subject – Verb – Object) และโครงสร้างภาษาเกาหลีที่วาง adverb ไว้ก่อน adjective ขณะที่ภาษาไทยใช้โครงสร้าง adjective + adverb งานวิจัยนี้จึงพบ ประโยคที่ไม่เป็นธรรมชาติ เช่น “จริง ๆ อร่อยมาก” “นิดหน่อยเสียใจ”

2.2 การถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์สังคม พบการถ่ายโอนที่มีผลต่อการใช้ภาษาไทยใน 2 ลักษณะ ดังนี้

2.1.1 การถ่ายโอนที่มีผลต่อการเลือกใช้คำ จากการศึกษาพบว่า การที่ผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีคิดคำศัพท์ใหม่ในภาษาไทยนั้นเกิดจากมโนทัศน์ทางสังคมวัฒนธรรม เช่น คำว่า “ใจฟู” “บ้ามาก” ที่เกิดจากอุปลักษณ์เชิงมโนทัศน์ซึ่งคนเกาหลีมักแสดงออกทางอารมณ์แบบชัดเจนตรงไปตรงมาเพื่อสะท้อนความรู้สึกภายใน หรือคำว่า “คนฝน” พบว่าชาวเกาหลีมีการเชื่อมโยงคนกับลักษณะของดิน ฟ้า อากาศ เช่น การทำให้ฝนมีเจ้าของ หรือมีคนพามา ดังนั้นคำว่า “คนฝน” จึงสะท้อนการถ่ายโอนอุปลักษณ์ทางวัฒนธรรมมายังภาษาที่สองด้วย หรือมักถ่ายทอดการแสดงออกด้วยการเน้นหรือย้ำความรู้สึก เช่น “จริง ๆ อร่อยมาก” แทนที่จะพูดว่า “อร่อยมากจริง ๆ” หรือถ่ายโอนเจตนาไม่แน่ใจมาใช้ เช่น “อาจจะวัดนี้ดังมาก” เมื่อต้องพูดภาษาไทยผู้พูดก็ยังคงวาง “อาจจะ” ไว้หน้าประโยค

นอกจากนี้ ยังพบว่าคำศัพท์ในภาษาเกาหลีหนึ่งคำกินความหมายกว้าง เช่น คำว่า “ซัก” แทน คำว่า สระ ชำระ ล้าง สอดคล้องกับหลักการออกแบบอักษรฮันกึล (한글) ซึ่งเป็นระบบการเขียนที่ได้รับการยกย่องว่ามีความเรียบง่ายแต่ลึกซึ้ง เพราะอักษรฮันกึลสร้างขึ้นเพื่อใช้แทนอักษรจีนหรือฮันจา (한자) ที่มีความซับซ้อนเกินไปสำหรับสามัญชนในยุคนั้น (ค.ศ.1446) แสดงถึงความมุ่งมั่นของพระเจ้าเซจง (ค.ศ.1397–1450) (Corpus, 2020) ที่ต้องการให้ประชาชนทุกคนสามารถอ่านออกเขียนได้ อักษรฮันกึลจึงมีความหมายทางสังคมและวัฒนธรรม เพราะแม้จะมีตัวอักษรน้อยแต่สามารถแทนเสียงในภาษาเกาหลีได้เกือบทั้งหมด และคำหนึ่งคำกินความหมายกว้าง การถ่ายโอนนี้ทำให้ผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีไม่ได้คำนึงถึงคำที่มีความหมายหลากหลายในภาษาไทย เช่น สระ ชำระ ล้าง ซึ่งใช้ต่างบริบทกัน จึงพบการใช้คำว่า “ซักผม-ซักมือ” แทนคำว่า “สระผม-ล้างมือ”

2.1.2 การถ่ายโอนที่มีผลต่อการสื่อเจตนาผิดพลาด ประกอบด้วย

(1) สื่อเจตนาในบริบทพระพุทธศาสนาผิดพลาด เช่น “สวัสดีครับ” (ทักทายพระ) “ไหว้ก่อน” “จะไหว้อะไร” และ “จ่ายก่อน” ผู้บอกภาษาอธิบายว่าในวัฒนธรรมเกาหลี คำว่า 안녕 하세요 (อันนยองฮาเซโย) ไม่ได้หมายถึงเฉพาะการทักทายคนแต่ยังใช้ในเชิงแสดงความเคารพเมื่อเจอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เช่น รูปเคารพ หรือใช้เป็นคำเปิดบทสนทนา หรือแสดงความสุภาพต่อสิ่งที่ให้เกียรติ ส่วนประโยคที่ว่า “ไหว้ก่อน จะไหว้อะไร”

ผู้บอกภาษาอธิบายว่าในวัฒนธรรมเกาหลีมีกริยาคำว่า 빌다 หมายถึง ไหว้ อธิษฐาน ขอร้อง ผู้ใช้ภาษาจึงใช้ประโยค 무엇을 빌었어요 ถ่ายโอนคำว่า “ไหว้อะไร” มาใช้ในทุกบริบท ในขณะที่คนไทยแยกความหมายของคำเหล่านี้จากกันชัดเจน

สำหรับคำว่า “จ่ายก่อน” แทนที่จะใช้พูดว่า “ถวาย” “ทาน” หรือ “บริจาค” ผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีใช้คำอย่างตรงไปตรงมาว่าเป็น “การจ่ายเงิน” เพื่อแลกกับพรที่ขอ ซึ่งขัดกับแนวคิดการทำบุญโดยไม่หวังผลตอบแทนของคนไทย ผู้บอกภาษาอธิบายว่าแม้ในวัฒนธรรมเกาหลีจะแยก 현금하다 ที่หมายถึง บริจาคเงินในศาสนาคริสต์ และ 시주하다 ถวายทานแบบพุทธศาสนา แต่ในชีวิตประจำวันคนเกาหลีส่วนใหญ่มักพูดง่าย ๆ ว่า 돈내다 ที่หมายถึง จ่ายเงิน หรือให้เงินไปโดยไม่แยกชัดเจนว่าเป็นการถวายทาน หรือบริจาค

(2) *สื่อเจตนาในบริบทความเชื่อและพิธีกรรมผิดพลาด* เช่น ในสถานการณ์การสวดมนต์พบว่า ผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีได้สวดมนต์ตามผู้ประกอบพิธีกรรมต่อหน้ารูปปั้นพญานาค เมื่อถึงส่วนที่ต้องระบุชื่อนามสกุลของตนเอง ผู้ประกอบพิธีกรรมจึงพูดชื่อนามสกุลของตนเองออกมา ส่วนผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีได้ยินแต่ไม่เข้าใจเจตนาจึงไม่ได้พูดชื่อนามสกุลของตนเองออกมา แต่กลับพูดชื่อนามสกุลของผู้ประกอบพิธีกรรมตามที่ได้ยินแทน ในขณะเดียวกัน ผู้ประกอบพิธีกรรมอุทานคำว่า “น่านปู่เล่นหนูแล้ว” ออกมา จากนั้นผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีไม่เข้าใจเจตนาจึงพูดคำว่า “น่านปู่เล่นหนูแล้ว” ตามผู้ประกอบพิธีกรรมโดยไม่อาจแยกได้ว่าเป็นบทสวด เป็นชื่อ หรือเป็นคำอุทาน

สรุปและอภิปรายผลการศึกษา

จากข้อค้นพบข้างต้น สรุปได้ว่าผู้ดำเนินรายการช่องยูทูปคัลแลนแฮทเบอร์ได้ถ่ายโอนวัจนปฏิบัติศาสตร์จากภาษาแม่มาใช้ในการพูดภาษาไทยใน 2 รูปแบบ ประกอบด้วย 1) การถ่ายโอนเชิงภาษาศาสตร์วัจนปฏิบัติ และ 2) การถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์สังคม ซึ่งส่งผลต่อลักษณะการใช้ภาษาที่ผิดพลาด ดังนี้

1. การถ่ายโอนเชิงภาษาศาสตร์วัจนปฏิบัติ พบว่าผู้ดำเนินรายการนำกฎเกณฑ์ทางภาษาเกาหลีมาใช้กับภาษาไทยในหลายลักษณะจนส่งผลต่อการใช้ภาษาที่ผิดพลาด ดังนี้

1.1 การออกเสียงผิดพลาด พบมากใน *การออกเสียงสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้น* ซึ่งเกิดจากการถ่ายโอนหลักการทางภาษาจากภาษาแม่มาใช้ เนื่องจากหลักการสะกดคำในภาษาเกาหลีจะเปลี่ยนสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้นเมื่อคำนั้นมีตัวสะกด *การออกเสียงไม่ตรงวรรณยุกต์* เนื่องจากภาษาเกาหลีแม้จะมีระดับเสียงสูงต่ำ (tone) หากไม่เป็นหน่วยเสียง กล่าวคือ การออกเสียงสูงต่ำในภาษาเกาหลีไม่ส่งผลต่อความหมายของคำทำให้ผู้พูดชาวเกาหลีออกเสียงโดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยตามไปด้วย นอกจากนี้ยังพบ *การออกเสียงไม่ตรงรูปพยัญชนะ* *การออกเสียงวรรณยุกต์ที่ผิดพลาด* ยังเกิดจากเสียงพยัญชนะต้นบางตัวของภาษาไทยไม่ปรากฏในภาษาเกาหลีด้วย เช่น เสียง พ ผ ฟ ฝ ใช้ ㅍ (พั๊บ) เพียงตัวเดียว หรือ เสียง ฐ ถ ใช้ ㅈ (จี๊ด) เพียงตัวเดียว จึงทำให้การออกเสียงวรรณยุกต์ไม่ได้คำนึงถึงอักษรสามหมู่ สูง กลาง ต่ำ ตามไปด้วย *การออกเสียงไม่ตรงรูปสระ* เนื่องจากภาษาเกาหลีไม่มีสระบางตัวที่ภาษาไทยมี โดยเฉพาะเสียงสระ เออ เอื้อ อัว ไอ ผู้พูดจึงพยายามใช้เสียงสระในภาษาเกาหลีที่มีเสียงใกล้เคียงมาออกเสียงแทนสระในภาษาไทย เช่น เเดิน เป็น ดิน (든) ผัดไทย เป็น พัด-ทา-อี (파타이) และข้อผิดพลาดที่ใกล้เคียงกัน คือ *การออกเสียงไม่ตรงตัวสะกด* เนื่องจากภาษาเกาหลีไม่มีตัวสะกดแม่เกอว และแม่เกย ผู้พูดชาวเกาหลีแก้ปัญหาด้วยการนำเสียงสระในภาษาแม่ที่มีเสียงใกล้เคียงมาใช้ในการออกเสียงแทนตัวสะกดในภาษาไทย เช่น เบี้ยว เป็น ปี-รี-ยา-อู (삐리야우) แก้ว เป็น เก-อู (개우) อร่อย เป็น อา-รอ-อี (아러이) เป็นต้น สุดท้ายคือ *การออกเสียงแบบเน้นเสียงตัวสะกดหรือพยัญชนะท้าย* โดยเฉพาะเสียง ม เนื่องจากชาวเกาหลีนิยมเน้นเสียงตัวสะกด ㅁ (มี-อึม) อย่างชัดเจน ทำให้การออกเสียงในภาษาไทยเสียงตัวสะกด ม จึงถูกเน้นเสียงตามไปด้วย

ข้อผิดพลาดในการออกเสียงดังกล่าวข้างต้นนี้เป็นปัญหาอันดับต้น ๆ ที่พบในงานวิจัยอันตรภาษาของผู้เรียนภาษาที่สอง ทั้งนี้ Gass & Selinker (2008) อธิบายว่า ข้อผิดพลาดดังกล่าวมักเกิดขึ้นในช่วงพัฒนาความรู้ในภาษาใหม่ผู้เรียนจะเกิดกระบวนการที่เรียกว่า การถ่ายโอนของภาษา (language transfer) ซึ่งเป็นการถ่ายโอนจากภาษาแม่ไปยังภาษาที่สอง การถ่ายโอนที่ไม่ลงรอยทางภาษาเช่นนี้เป็นการถ่ายโอนด้านลบ เพราะผู้เรียนนำแผนภาพของภาษาแม่ไปทับแผนภาพของภาษาที่สอง จึงทำให้เกิดภาษาที่ไม่เหมาะสมขึ้น

1.2 การใช้คำผิดพลาต พบว่า การคิดคำศัพท์ใหม่ เกิดจากการถ่ายโอนมโนทัศน์ ความหมายของคำมาใช้กับภาษาไทย เช่น คำว่า “ใจฟู” แทน “ประทับใจมาก” ซึ่งมาจากมโนทัศน์ “หัวใจพองโต” “บ้ามาก” ที่ตรงกับคำว่า 미쳤다 แปลตรงตัวว่า “บ้าไปแล้ว” ซึ่งเป็นการยกย่องชมเชยเกินความเป็นจริง (hyperbolic) การจัดเรียงคำใหม่ เช่น คอสร้อย (สร้อยคอ) จูหัว (หัวจู) เนื่องจากภาษาเกาหลีมีโครงสร้างเดียวกับภาษาอังกฤษ โดยวิสามานยนามจะเรียงจากคำหลักแล้วตามด้วยส่วนขยาย หรือคำว่า สุกแครอท (แครอทสุก) จะเรียงคำจากลักษณะนามแล้วตามด้วยคำหลัก การใช้คำซ้ำหรือคำซ้อนที่ไม่เป็นธรรมชาติ เป็นข้อผิดพลาดที่พบบ่อยครั้งในตัวบท เช่น จริง ๆ อร่อย จริง ๆ ดี เป็นต้น สิ่งนี้เกิดจากการนำความรู้จากภาษาแม่มาใช้ในการพูดภาษาไทย โดยเฉพาะชาวเกาหลีนิยมพูดคำว่า 진짜 (จิน-จา) ที่แปลว่า จริง จึงทำให้ปรากฏคำซ้ำว่าจริง ๆ ในประโยคภาษาไทยด้วย การใช้คำผิดความหมาย เช่น ทางจบ (ทางตัน) ฤดูร้อนกำลังจบ (หน้าร้อนกำลังจะสิ้นสุด) ขาจะแตก (ขาจะหัก) เห็นได้ไหม (มองเห็นไหม) เนื่องจากในภาษาเกาหลีคำหนึ่งคำไม่ได้แยกความหมายที่หลากหลายเหมือนภาษาไทย เมื่อผู้พูดถ่ายโอนรูปแบบการใช้คำจากภาษาแม่มาโดยไม่ปรับให้เข้ากับระบบความหมายของภาษาไทยจึงฟังดูไม่เป็นธรรมชาติแม้จะเข้าใจได้ การละลักษณะนามหรือหน่วยนับ เช่น “ไม่เหมือนกาแฟอื่น” “ตามไปรถอื่น” “ต้องกินอื่น” แม้ในภาษาเกาหลีจะมีลักษณะนามคล้ายกับภาษาไทย แต่ผู้พูดชาวเกาหลีไม่ได้คำนึงถึงหน่วยนับที่หลากหลายนี้ไปด้วยเพราะมีความซับซ้อน สอดคล้องกับงานศึกษาของ Chitprasong และ Klinnamhom (2021) ที่อธิบายการใช้ลักษณะนามที่ไม่ถูกต้องว่า อาจเกิดจากพัฒนาการทางภาษาของผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลียังไม่สมบูรณ์ (development errors) นอกจากนี้ยังพบ การใช้ภาษาอังกฤษแทนภาษาไทย เนื่องจากคำศัพท์หลายคำในภาษาเกาหลีเป็นคำยืมภาษาอังกฤษ

1.3 การใช้ประโยคและไวยากรณ์ผิดพลาต พบการเรียงคำในประโยคผิดตำแหน่ง ซึ่งมีหลายลักษณะ ได้แก่ การวางคำขยายในประโยคผิดตำแหน่ง เช่น “จริง ๆ อร่อยมาก” “นิดหน่อยเสียใจ” “อาจจะวัดนี้ทั้งมาก” เกิดจากโครงสร้างภาษาเกาหลีที่วาง adverb (จริง ๆ) ไว้ก่อน adjective (อร่อย) การวางคำแสดงเหตุผลผิดตำแหน่ง เช่น “เข้าไปจริง ๆ ไม่มีร้านอาหาร รู้สึก” ในภาษาเกาหลีการแสดงความรู้สึกหรือการคาดเดา มักวางไว้ท้ายประโยค โดยกล่าวสถานการณ์หรือเนื้อหาหลักก่อนแล้วเติมท่าทีหรือความรู้สึกทีหลัง การวางคำหน้ากริยาผิดตำแหน่ง เช่น “จูดีจะพาไปรา” “คัลเลนเอามาอาห็นแม่ว” “กำลังมาฤดูฝน” เกิดจากโครงสร้างประโยคแบบ SOV ประธาน – กรรม – กริยา การละคำกริยาและคำเชื่อมในประโยค เช่น “ข้าวมันไก่อร่อยที่สุดเมืองไทยเคยกิน” แทนที่จะพูดว่า “เป็นข้าวมันไก่ที่อร่อยที่สุดในเมืองไทยเท่าที่เคยกินมา” เนื่องจากโครงสร้างภาษาเกาหลีให้ความสำคัญกับการบอกสิ่งของ + คุณลักษณะ + ประสบการณ์ โดยไม่ต้องมีคำเชื่อมซับซ้อน การใช้ประโยคคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ เช่น “อันนี้ความลับทำไมพูด” “อันนี้ของขวัญทำไมกิน” ในภาษาเกาหลีหากจะห้ามหรือบอกว่า “ทำไม่ได้” มักใช้รูปแบบ “ทำไม” การใช้ประโยคที่ละข้อความเพื่อเปรียบเทียบ ภาษาเกาหลีมักสร้างประโยคสั้น ๆ “เหตุผล” โดยไม่จำเป็นต้องใส่คำเปรียบเทียบ ดังนั้นแทนที่จะพูดว่า “เวลาเรียนจริงยากกว่าที่คาดคิดไว้” กลายเป็น “เวลาจริง ๆ เรียนยากมาก”

สิ่งนี้เกิดจากการยืมหลักไวยากรณ์ในภาษาแม่มาใช้ในการเรียงประโยคภาษาไทย เนื่องจากภาษาเกาหลีมีโครงสร้างประโยคแตกต่างจากโครงสร้างประโยคภาษาไทย และในบางครั้งความแตกต่างนี้อาจสร้างความสับสนแก่ผู้พูดจนนำมาสู่การสร้างรูปแบบประโยคใหม่ ดังที่ Richards (1994) อธิบายว่า ข้อผิดพลาดอาจเกิดจากความไม่สมบูรณ์ทางภาษาของผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วย การใช้คำศัพท์หรือกฎไวยากรณ์ในภาษาเป้าหมายให้ครอบคลุมบริบทที่ไม่เหมาะสม รวมถึงการนำสิ่งที่รู้แล้วไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ได้ไม่ถูกต้อง ซึ่งอาจเกิดจากการท่องจำหรือการเทียบเคียงที่ผิดลักษณะ ตลอดจน

การดัดแปลงกฎทางไวยากรณ์แต่ทำได้ไม่สมบูรณ์ ซึ่งเป็นการเข้าใจข้อแตกต่างของกฎหรือหน่วยภาษาไม่ถูกต้อง

2. การถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์สังคม พบว่าผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีนำกฎเกณฑ์ทางสังคมและวัฒนธรรมเกาหลีมาใช้กับภาษาไทยส่งผลต่อการใช้ภาษาพูด ดังนี้

2.1 การถ่ายโอนมีผลต่อการเลือกใช้คำ พบว่า ชาวเกาหลีมักแสดงอารมณ์ความรู้สึกตรง ๆ ซึ่งมีผลต่อการคิดคำศัพท์ใหม่ในภาษาไทย เช่นคำว่า “ใจฟู” “บ้ามาก” นอกจากนี้ ยังพบว่าคำศัพท์ในภาษาเกาหลีหนึ่งคำกินความหมายกว้าง เช่น คำว่า ซัก แทน คำว่า สระ ชำระ ล้าง สะท้อนความเรียบง่ายของภาษาเกาหลีจากจุดเริ่มต้นที่ต้องการให้ตัวอักษรอันกิลเข้าถึงคนทุกกลุ่ม แสดงให้เห็นว่ามนทัศน์ทางสังคมเหล่านี้ถูกถ่ายโอนมายังภาษาไทยด้วย

2.2 การถ่ายโอนมีผลต่อการสื่อเจตนาผิดพลาด พบการสื่อสารเจตนาในพิธีกรรมต่าง ๆ ผิดพลาด เช่น สวดสตีพระพุทธรูป จ่ายเงินขอพร ใช้คำว่า “ไหว้” แทนคำว่า “อธิษฐาน” หรือกล่าวชื่อคนอื่นแทนชื่อตนเองขณะขอพร เป็นต้น ลักษณะภาษาที่ผิดพลาดนี้เกิดจากความแตกต่างทางวัฒนธรรม เพราะแม้ว่าสังคมไทยจะมีพุทธศาสนาเป็นศาสนาหลักแต่ก็ยังมีเชื่อเรื่องผีซึ่งเป็นความเชื่อดั้งเดิมอยู่จึงเกิดการผสมผสานระหว่างพุทธศาสนาและความเชื่อเรื่องผีเข้าไว้ด้วยกัน ซึ่งสะท้อนผ่านการแสดงความเคารพและตอบแทนบุญคุณของผี (Boonmalert, 2011) ทำให้มนทัศน์เกี่ยวกับผีและสิ่งลี้ลับเหนือธรรมชาติ (animism) ของคนไทยถูกถ่ายทอดเรียนรู้ผ่านภาษาด้วย (Boonmalert, 2011) ทว่าแนวคิดนี้ไม่ปรากฏในสังคมเกาหลี ทำให้ผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีไม่อาจเข้าใจมนทัศน์ทางภาษาในพิธีกรรมต่าง ๆ ของไทยส่งผลให้สื่อเจตนาผิดพลาดได้

นอกจากนี้ยังพบว่า ระยะเวลาของการเรียนรู้ภาษาของผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลี สัมพันธ์กับการเกิดข้อผิดพลาดอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ ในช่วงเริ่มเรียนรู้ผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลียังถ่ายโอนภาษาแม่มาใช้ในการออกเสียง การเลือกใช้คำศัพท์ และการสร้างประโยค แต่เมื่อเวลาผ่านไปอันตรภาษา หรือภาษาที่เกิดขึ้นระหว่างการเรียนรู้จะค่อย ๆ ลดลง ดังปรากฏในเทปหลัง ๆ ที่ผู้ดำเนินรายการชาวเกาหลีออกเสียงผิดพลาดน้อยลง แต่กลับพบการสร้างประโยคที่ไม่สมบูรณ์บ่อยครั้งขึ้น แต่มีความซับซ้อนมากขึ้น ยากมากขึ้น ผู้วิจัยมองว่าข้อผิดพลาดนี้เกิดจากการกลั่นกรองผิดของครูผู้เรียนภาษาที่ผ่านช่วงเริ่มต้นมาแล้ว

จากข้อสรุปลักษณะการถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ข้างต้น ทำให้เข้าใจถึงสาเหตุของข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาที่สองของผู้พูดชาวต่างชาติและพิสูจน์ให้เห็นว่าอิทธิพลของภาษาแม่มีผลต่อการใช้ภาษาที่สองอย่างมีนัยสำคัญ ผู้สอนภาษาไทยให้ชาวต่างชาติสามารถนำสาเหตุของข้อผิดพลาดดังกล่าวไปสู่การแสวงหาวิธีการสอนให้เกิดประสิทธิภาพได้ เช่น การตั้งข้อสังเกตกับผู้เรียน การออกแบบแบบฝึกหัด การฝึกออกเสียง การปรับทัศนคติ รวมถึงการสร้างสถานการณ์ที่หลากหลายเพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะทางภาษาที่จะทำให้ใช้ภาษาที่สองได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษาต่อไป

References

- Boonmalert, P. (2011). Spirit Terms and Beliefs in Northern Thai Dialect. **Humanities and Social Sciences Veridian E-Journal SU**, 4(1), 587-604. (In Thai)
- Bumrungsuk, S. (2011). The Errors in Thai Language Writing of Foreign Students at Kasetsart University: In case of Korean students. **Journal of Humanities**, 30 (1), 141-169. (In Thai)
- Cullen HateBerry. (2024). **Cullen HateBerry's Follower**. YouTube. https://www.youtube.com/@cullen_hateberry
- Chitprasong, C., Klinnamhom, R. (2021). Thai Language Usage Errors of Korean Masters of Ceremonies in Travel Documentary Television Shows. **Academic Journal of Humanity and Social Science Burapha University**, 29(2), 24-48. (In Thai)
- Choophol, K. (2021). Pragmatic Failure in Intercultural Communication of Chinese Speakers Who Have Thai as a Foreign Language. **Humanities and Social Sciences Journal Ubon Ratchathani Rajabhat University**, 12(1), 157-170. (In Thai)
- Coder, S. P. (1981). **Error analysis and Interlanguages**. New York: Oxford University Press.
- Corpus, P., (2020). **King Sejong the Great's gift to Korea: Hangeul**. <https://www.korea.net/NewsFocus/HonoraryReporters/view?articleId=190540>
- Dulay, H., Burt, M., & Krashen, S. (1982). **Language two**. Oxford University Press.
- Gass, S., Selinker, L. (eds). (2008). **Second Language Acquisition: An Introductory Course**. Routledge / Taylor and Francis Group.
- Jung, H. (2014). A Comparative Study on Linguistic Culture of Korean and Thai. **Srinakharinwirot Research and Development Journal of Humanities and Social Sciences**, 6(11), 297-309. (In Thai)
- Kanchina, Y. (2023). Request Modification Strategies Made by the Korean Learners of Thai in Comparison to the Native Speakers of Thai. **Journal of Studies in the Field of Humanities. Kasetsart University**, 30(1), 141-169. (In Thai)
- Kasper, G. (1992). Pragmatic Transfer. **Second Language Research**, (8), 203-231.

- Kasper, G., & Blum-Kulka, S. (1993). **Interlanguage Pragmatics**. New York: Oxford University Press.
- Kraft, B. and Geluykens, R. (2007). Defining Cross-Cultural and Interlanguage Pragmatics. In Kraft, B. & Geluykens, R. (Eds.). **Cross-Cultural Pragmatics and Interlanguage English**. LINCIM.
- Lee, B. D. (2013). Teaching Thai in the Republic of Korea: Problems and Suggestions. **Semi-Academic Journal**, 34(3), 71-84. (In Thai)
- Lee, B. D. (2020). Learning and Teaching in Hankuk University of Foreign Studies, **Journal of Humanities and Social Sciences**. Chiang Mai Rajabhat University. 2(2). 3-19. (In Thai)
- Odlin, T. (1989). **Language transfer, cross-linguistic influence in language learning**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Poonvongprasert, T. (2021). A Comparative Analysis of Conversational Organization in Acceptance of Invitation Conversations of Thai Students speaking in Thai and Japanese Language Thai Learners speaking in Japanese. **Payap University Journal**, 31(2), 17-35. (In Thai)
- Richards, J. C. (1994). **A non-contrastive approach to error analysis**. In J. C. Richards (Ed.), *Error analysis: Perspectives on second language acquisition* (13th ed.) (pp. 172-178). Longman.
- Sukchuen, N. (2016). Concepts and Theories Relating to Interlanguage Pragmatics: Speech Act of Apologies. **Journal of Humanities and Social Sciences, Rajapruk University**, 2(1), 10-23. (In Thai)
- Thairath.co.th. (2024, February 3). **Get to know Cullen and P’Jong, two young travel YouTubers from the Cullen HateBerry channel. Who are they?**. www.thairath.co.th/lifestyle/life/2758909.
- Yanwon, H. (2016). An Interlanguage Pragmatic Study on the Disagreement Strategy of Korean Students Who Speak Thai as a second Language in Thai Argumentative Conversation. **Journal of Language and Linguistics**, 34(2), 1-19. (In Thai)
- Zegarac, V., Pennington, M. C. (2008). **Pragmatic Transfer in Spencer-Oatey**, H. (Ed.). *Culturally Speaking: Culture, Communication and Politeness Theory* (2nd ed.) Continuum.